

NIEUWE AVONTUREN

Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EGYPTISCHE SCHATTEN

N° 2299

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Egyptische Schatten

HOOFDSTUK I

HET FEEST BIJ EDDIN PASJA

Wie niet thuis hoorde in de Parijse voorstad Saint Cloud, zou waarschijnlijk verbaasd hebben opgekeken bij het passeren van een fraai paviljoen, achter in de tuin van een groot herenhuis, hetwelk gelegen is aan de grote, oude weg van Saint Cloud naar Parijs, want het paviljoen zowel als het huis, waartoe het behoorde, waren zeker in geen drie jaren bewoond geweest.

Het fraaie oude huis had toebehoord aan een oude, schatrijke, adellijke dame, die een half jaar geleden was gestorven, en de bezitting was nu overgegaan in handen van familieleden, die het huis aanstonds door hun notaris te huur lieten aanslaan.

Maar de tijden waren slecht, de franc liep achteruit, grote fortuinen gingen verloren, en het duurde nog vele maanden, alvorens het huis tusslotte verkocht

werd aan een schatrijke Egyptenaar, die Parijs verre scheen te verkiezen boven Caïro, en er het grootste gedeelte van zijn tijd doorbracht.

Zijn naam was Eddin Pasja.

De bewoners van Saint Cloud beschreven hem als een man van een jaar of veertig, wellicht iets ouder, met een tint van koffie met veel melk, hagelwitte tanden, doordringende, gitzwarte ogen, en vrij lang glanzend zwart haar.

Hij ging altijd keurig gekleed, volkomen naar de laatste westerse mode, en iedere ochtend kon men hem in het prachtige bos zien paardrijden, of achter het stuurwiel van zijn machtige Rolls Royce gezeten, langs de brede lanen zien jagen, blijkbaar zonder zich al te veel te bekommeren om het lot van de voetgangers die hij tegenkwam op zijn pad en moesten maken dat zij weg kwa-

men.

Hij scheen niet getrouwd te zijn, althans men zag hem slechts zelden in gezelschap van een vrouw, van wie men kon vermoeden, dat het de zijne was, hetgeen echter volstrekt niet wil zeggen, dat hij altijd alleen was.

Het tegendeel is waar.

Maar de dames, in wier gezelschap hij dan verkeerde, behoorden tot een kring, die te Parijs nog meer dan te St-Cloud, algemeen bekend was, somwijlen niet in de beste zin.

Hij had een zestal bedienden meegebracht, waarvan er één een Engelsman, en de overige allen Egyptenaren waren.

Omstreeks een halve maand geleden had Eddin Pasja hier zijn intocht gedaan, en van dat ogenblik af hadden de inwoners van Saint Cloud met grote ogen toegezien hoe er reusachtige tapisseries kwamen aanrijden, waaruit allerlei vreemdsoortige meubelen werden geladen, die zij nooit anders hadden gezien dan op het toneel, en wel hoofdzakelijk gedurende een of andere prachtig gemonteerde revue.

Daar waren divans, zo breed als bedden, met prachtige kussens die erbij behoorden, daar waren lage kasten, van 'n vreemd model, vervaardigd uit ebbenhout en ingelegd met ivoor, paarlemoer en goud, daar waren Arabische theetafeltjes, Indische pijpen, tapijten uit Smyrna en Beloedsjistan, Boekhara en Afghanistan, Saffra en Teheran, vreemde meubelen, uit koper gedreven lampen, maar daarnevens ook zeer dure moderne meubelen, door een kunstenaar ontworpen, en uit de kostbaarste houtsoorten vervaardigd.

Zes, zeven van die reusachtige vrachtauto's kwamen aanrijden, en een heel legertje van kruiers liep als een vlucht nijvere bijen in en uit zodat het lege, hollie huis langzamerhand werd gevuld met een pracht van meubelen.

Het duurde niet lang of men kon onmogelijk meer naar binnen zien, want er kwamen gordijnen van kant, velours en zware zijde voor de hoge ramen te hangen, en er kwamen tuinlieden, die wingerdranken opleidden tegen de muren en grote kuipen aandroegen met palmen en

cacteeën; de garage werd geheel verbouwd, en wel eens zo groot gemaakt, en hetzelfde geschiedde met de stal, die thans plaats bood voor twaalf paarden.

Eddin Pasja zou er nooit twaalf paarden tegelijk op na houden, maar hij was nu eenmaal een man die alles in het groot deed.

Maar hiermee was men er nog niet.

Er werd een gewone piano binnenge dragen, en dadelijk daarna een vleugel, toen een groot radiotoestel, dat tevens een pick-up bevatte, benevens een hele discotheek langspeelplaten.

En toen begon het gefluister.

Eddin Pasja at van gouden borden, zijn paarden kregen hun haver uit zilveren ruiven, hij had in één enkele nacht twee en een half miljoen francs verloren met het spel, hetgeen nog een respectabel bedrag was, zelfs in aanmerking genomen de stand van de valuta; hij droeg aan zijn pink een ring, die twaalfduizend pond sterling gekost had, de hoeven van zijn paarden waren met goud beslagen, zijn auto had een motor met veertien cilindrs, alleen omdat niemand anders die had, en omdat ze niet gemaakt werden. Enzovoort, enzovoort.

Van dit alles was, strikt genomen, geen tiende deel waar, maar Eddin Pasja was niettemin buitengewoon rijk, dat bleek uit zijn gehele huishouding en de voet, waarop hij leefde.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat een man van zijn levenshouding en zijn rijkdom zich aanstonds ontelbare vrienden verwierf, en het eerste diner dat hij aanrichtte, verenigde dan ook een veertigtal personen in de kostelijke eetzaal, en al at men niet van goud, men at dan toch zeker van zilver, hetgeen ook niet mis is.

De wijn stroomde bij beken, men had een jazz-band speciaal per vliegmaschine uit Londen laten overkomen, er was steur uit de Nawa, er waren oesters uit Ierseke, er was champagne uit de allereoudste kelders van Frankrijk, het diner kostte op zijn minst zeshonderdduizend francs.

Geen wonder dus dat de faam van de rijkdom van onze Egyptenaar zich spoed-

dig verspreidde door de aloude voorstad van Parijs, waar niettemin heel wat rijke lieden wonen, al zijn zij dan niet van de soort van onze held.

Maar nu, op deze avond in het laatst van april, scheen het wel alsof de Egyptenaar alles in de schaduw had willen stellen wat hij bij vroegere gelegenheden geboden had.

Er waren niet minder dan honderdtachtig gasten en zij allen hadden gedieneerd in de geweldig grote eetzaal, die voor die gelegenheid niet electrisch maar uitsluitend met kaarsen verlicht was, negenhonderd in getal.

Onder het diner hadden de echte Tiler girls hun kunsten vertoond, een beroemd bariton had 'n paar aria's gezongen, en de befaamde clown Grock in eigen persoon, die zich toen nog niet in het particuliere leven teruggetrokken had, poogde de aanwezigen door zijn grollen te doen lachen tenminste voor zover zij hem verstonden, want het was een zeer gemengd gezelschap, hetwelk daar op die gedenkwaardige avond in het eeuwenoude herenhuis bijeen was.

Maar niet alleen het grote herenhuis was van top tot teen verlicht, ook in het paviljoen, achter in de grote tuin gelegen, brandden de lichten, en ging het vrolijk toe.

Zoals de meeste gebouwen van die aard in de tuinen der oude Franse herenhuisen, had dit paviljoen geen verdieping, en bestond slechts uit drie ineenlopende zalen, de meeste met grote glazen raamdeuren, die van de grond tot bijna aan de zoldering reikten.

Het was hier, dat men zich wijdde aan de genoegens van de dans.

Een klein orkest zorgde, dat de voeten geen ogenblik in rust behoeften te zijn.

Er waren hier zeer veel dames bijeen, veel mooie, een aantal minder mooie, en ook enkele lelijke, maar mooi of lelijk, allen droegen zij een ganse vracht van parelen en juwelen, en een taxateur op de hoogte van zijn vak, zou hun gemeenschappelijke waarde, natuurlijk alleen wat het uiterlijk betreft, op ongeveer 400 miljoen francs hebben geschat.

Maar onder al die vrouwen was er toch een, die door al de andere dames met

nijd en afgunst werd gadeslagen, en die dientengevolge gevoelig als de koningin van het feest kon worden beschouwd. Want de critiek der dames onderling is gemeenlijk een zeer betrouwbare graadmeter voor schoonheid, geest en rijkdom dergenen, die in dat opzicht uitblinken.

Deze vrouw was Yvette Jolitemps. Zij was een van die jongedames, wier broodwinning hierin bestaat, dat zij, in het zesde of zevende tafereel van een revue een onnozel liedje komen zingen of een dans uitvoeren in een gewaagd décolleté, en dat dan ook geen ander doel heeft, dan om het verblijf van de gezegde jongedame op de planken voor een kwartiertje te rechtvaardigen.

De dame zingt haar liedje, danst wat en verdwijnt dan tussen de coulissen, en met haar staat of valt het ganse kunstwerk.

Is zij verkouden, moet zij gemasseerd worden, of krijgt zij last van wintervoeten, dan kan men de schouwburg gerust sluiten, of men moet tijdelijk iemand anders engageren die met haar op gelijke hoogte staat. Zulk een steunpilaar van de Tiende Muze was Yvette Jolitemps.

Op haar achttiende jaar was zij nog in dienst van een wasvrouw en stond zij achter de strijkplank, een half jaar later zag een beroemd impressario haar bij toeval in de gemeentelijke wasserij.

Laten wij tot eer van Yvette zeggen, die voor het overige niet tot de snuggerste behoorde, dat zij er zelfs geen ogenblik aan dacht, zich te verzetten tegen deze ommekeer in haar bezigheden.

Het kwam zelfs niet bij haar op, zich af te vragen, of zij stem had of niet, tooneelroutine of niet; zij was mooi, dat wist ze en dat was de hoofdzaak.

Men betaalde haar aanvankelijk tweeduizend francs per avond, en toen het bezoek voortdurend toenam, nam ook haar honorarium toe en bereikte tenslotte vijftigduizend francs per avond, hetgeen niet zo kwaad is zelfs als men de franc tegen één cent berekent.

Op haar achttiende jaar voorzag Yvette zich van een minnaar, omdat zij niet bij haar medefiguranten ten achter

wilde blijven, en op haar negentiende had zij er zeven. Daaronder was een recensent, die in zijn blad alles van haar schreef wat zij maar wenste en zelfs wat zij niet wenste, verder een timmerman-aannemer, een brievenbesteller en een bankier. Wij moeten erkennen, dat laatstgenoemde als het ware de aanvoerder was van het legertje. Voor hem moesten alle andere wijken.

Alles liep dus op rolletjes, Yvette Joliteps, ondanks haar dwaze naam, steeg voortdurend in de gunst van het publiek, of althans in zijn bewondering, wat niet altijd hetzelfde is, streek rustig iedere eerste van de maand haar geweldig honorarium op, kocht een Mercedes Benz, een Barzoie, een villa, een diamanten halssnoer, en beschouwde zich als een vrouw die er is, die de hoogste sport van de ladder heeft bereikt, en in deze wereld niets meer te verlangen heeft.

Op deze gedenkwaardige avond was zij nauwelijks twintig jaar, en zij was tot die periode in het leven genaderd, waarop men langzamerhand tot begrip van het onderscheid komt. De bankier was, ondanks zijn rijkdom, de laan uitgezonden, omdat hij oud en daarenboven buitengewoon lelijk was, en om hem te vervangen keek de bevallige Yvette nu ijverig rond naar een ander.

Het moet gezegd worden, dat zij kieskeuriger geworden was. Zij begon in te zien, het lieve kind, dat rijkdom niet alles is, tenminste wanneer geld niet samengaat met jeugd en schoonheid.

Wij hebben gezegd dat zij niet tot de bloem van het intellect behoorde, maar zij had niettemin heel goede ogen in het hoofd, en wel gemerkt dat Eddin Pasja in de laatste weken herhaaldelijk in de schouwburg was verschenen, dan telkens had plaatsgenomen in dezelfde loge, en juist tegen het ogenblik, dat zij moest optreden, een kijker voor de ogen nam.

Een paar malen was hij daarna nog gebleven, maar in de laatste tijd ging hij na het plegen van het gezang aanstonds weer weg.

Yvette was niet zo dom, of zij begreep dat dat iets te betekenen had, en het betekende dan ook inderdaad iets.

Maar onze diva had leren rekenen in die weinige jaren en zij dacht er niet aan, zo maar aanstonds in te gaan op de lonkjes, de briefjes, de fraaie bloemen en de aardige geschenken van haar brui-
ne aanbieder.

Het stelsel van vraag en aanbod had voor haar geen geheimen meer, en zij was gaan begrijpen, dat iets te duurder betaald moet worden, naarmate men het minder gemakkelijk kan krijgen.

Zij had voor dit feest een uitnodiging ontvangen, zij had er gebruik van gemaakt, zij was komen aanrijden in haar prachtige wagen, door een neger-chauffeur bestuurd, en nu was zij inderdaad de koningin van het feest, omhangen met alles wat zij maar bezat aan juwelen en parels, die voor het merendeel hun aanwezigheid daar ter plaatse te danken hadden aan de goedgeefsheid van de afgedankte bankier, die nog altijd maar volkomen vruchteloos, haar achterna liep, met zijn gezicht van zieke mandarijn.

Het was bijna twaalf uur, en binnen een kwartier zou het sein worden gegeven voor het algemeen souper in het herenhuis, dat omstreeks honderd passen gaans verwijderd lag van het paviljoen, toen er iets onverwachts, iets opzienbarends geschiedde.

Het paviljoen was gelegen op een lage heuvel, of liever een soort kunstmatige terp, en rondom omgeven door een terras van drie treden, waarop alle vensterdeuren uitkwamen, waarvan de meesten gesloten waren geweest, ofschoon het voor de tijd van het jaar danig warm was.

Eensklaps werd een van die raamdeuren opengeworpen. Onmiddellijk daarop klonk een luid gegil van angst en ontzetting door de zaal.

Op de drempel stond een aap van nooit geziene afmetingen. Het was een gorilla, stellig groter dan een van de aanwezige mannen, met ontzaglijke, dichtbehaarde armen en een wrede, grijnzende tronie, waarin de slagstanden sneeuw wit blonken. Van de kleine, kwaadaardige ogen was bijna niets te zien, zozeer gingen zij schuil onder het ver vooruitspringende, lage voorhoofd.

Het volgende had zo snel plaats, dat niemand naderhand kon zeggen hoe het gegaan had.

De aap was met drie, vier geweldige sprongen bij Yvette Jolitemps, die het beste deed wat er in de gegeven omstandigheden te doen viel, door in zwijm te vallen, greep haar beet in zijn machtige armen, en was met even zoveel sprongen weer in het duister van het park verdwenen, nog voor iemand van de gasten, die dodelijk verschrikt in een hoek bijeen stonden gedrongen, er ook

maar aan dacht, het monster een haarbreed in de weg te leggen.

Toen men ten slotte tot het besef kwam het reusachtig dier te achtervolgen, ging tot overmaat van ramp het licht uit, en in de dichte duisternis liepen de dames jammerend en gillend door elkaar, totdat er gasten en bedienden kwamen aansnellen uit het herenhuis en toen zij daar veilig onder dak waren gebracht, toen bemerkten bijna alle dames tegelijkertijd, dat zij een of ander kostbaar sieraad misten.

HOOFDSTUK II

DE GORILLA

De monsterachtige aap scheen zich geen ogenblik te moeten bedenken over wat hem te doen stond met zijn lichte last, want hij snelde met grote sprongen door het park, dat slechts hier en daar verlicht was door een lampion. Zijn komst deed in de donkere laantjes verliefde paartjes met een luide kreet van schrik uit elkaar stuiven en het hazenpad kiezen. Al spoedig had het ondiep de voet bereikt van de tuinmuur, die hier nauwelijks twee meter hoog was.

Het tilde zijn vracht er bovenop, zat in een wip naast haar, liet haar behoedzaam aan de andere kant afglijden, sprong op zijn beurt van de muur, nam het bewusteloze meisje weer op, keek nog een ogenblik rond, scheen te luisteren naar het luide kabaal, dat van de andere kant van de muur tot hem doordrong, en zette toen zijn wilde vlucht voort, nu en dan zacht grommend, blijkbaar van tevredenheid.

Het dier bevond zich te midden van vrij dicht kreupelhout, grenzend aan de straatweg, maar het baande er zich zonder moeite een weg door, terwijl het zijn lichte last tegen zijn machtige borst gedrukt hield, als om haar tegen de nachtkoude te beschutten.

Bij een dikke boom bleef het staan.

De wind was hier minder merkbaar.

Yvette was nog altijd bewusteloos, en hing slap tegen zijn geweldig lichaam.

Het was alsof de gorilla haar even grijnzend bekeek, maar eensklaps hief het dier de geweldige kop op en scheen aandachtig te luisteren.

In de verte klonk een geluid, dat snel nader kwam. Er kon niet aan getwijfeld worden of daar naderde een auto enkel met de stadslichten aan.

De gorilla vatte zijn prooi weer beet, liep tot dicht aan de rand van de weg en liet een dreigend gebrul horen.

De chauffeur scheen te schrikken, want hij verminderde de vaart van zijn auto en van dat ogenblik maakte het monster gebruik om met een enkele sprong in de open wagen te wippen, nog altijd met de bewusteloze vrouw in zijn armen.

Het beest legde haar in een hoek van de achterbank neer, en boog zijn afschuwelijke kop naar de chauffeur, de ontzaglijke armen dreigend opgeheven, als om hem een bevel te geven.

Onmiddellijk drukte de chauffeur op het gaspedaal en de auto stooft weg in de duisternis, en het was alsof de chauffeur in doodsangst over 't stuurwiel gebogen zat, terwijl de monsterachtig grote aap

dreigend boven hem uitrees.

Die wilde rit duurde wel bijna een uur, zonder dat de vaart een ogenblik gematigd werd, maar in die tijd had de aap, als bezielde met menselijke gevoelens, een dikke plaid heengeworpen over zijn prooi, om haar te beschermen tegen de koude.

Plotseling echter stopte de auto niet ver van een klein huis in de wijk van Battignolle, op een stille, verlaten plek, waar het was, alsof het geraas van de wereldstad verstierf.

Voordat de chauffeur zich nog had kunnen omwenden, had de gorilla het meisje reeds weer in zijn voorpoten gevat, en snelde nu met haar door de voortuin van het afgelegen huis.

De deur moest hebben opengestaan of wel zij bezweek onder de druk van het geweldig lichaam, tenminste het volgende ogenblik was het dier binnenshuis, en droeg zijn buit vlug een trap op, onafgebroken zacht grommend. Het duwde weer een deur open en legde het meisje voorzichtig neer op een divan.

Juist op dat ogenblik knipperde Yvette met de ogen, bewoog even het hoofd, toen een hand en toen gingen haar ogen wijd open. Zij staarde rond, totdat haar blik gevestigd bleef met een uitdrukking van grote angst op de monsterachtige gorilla, die op een paar meters afstand van haar stond, juist onder de elektrische lamp in het midden van de zoldering, en die van onder zijn gewelfd voorhoofd naar haar scheen te gluren.

Yvette Joliteps begon heftig te sidderen, en toen poogde zij, bij millimeters tegelijk, naar de andere kant van de divan toe te schuiven, misschien wel met de bedoeling, zich er aanstonds snel af te laten glijden, naar het raam te snellen en om hulp te roepen.

Eensklaps echter hield zij dodelijk ontsteld met deze beweging op, want daar klonk een ruwe, maar vriendelijke stem, die zei :

— Dat zou ik maar laten, juffertje. Er uit mag ik je niet laten, want ik heb mijn instructies, maar je hoeft niet bang te zijn dat wij je kwaad zullen doen, reken daar maar op.

Krijtuit liet de jonge vrouw haar

blikken door het vertrek dwalen.

Vruchteloos zocht zij naar de man, die deze woorden gesproken had.

Zij zag alleen maar de gorilla, en nu ging het dier op zijn dode gemak in een leunstoel zitten, en sloeg zijn ene achterpoot over de andere.

Maar het zou nog erger worden.

Het monster stak een klauw uit naar een kistje sigaren, nam er een uit, en streek een lucifer aan, alsof het zijn hele leven niets anders gedaan had.

— Wat is dat? Droom ik? Ben ik gek geworden?

— Helemaal niet, meisjelijf, klonk weer de stem. Je bent volkomen bij je positieven. Waarom kijk je zo rond? Ik ben het die spreek. Geloof je me niet?

Het volgende ogenblik bracht de aap zijn beide voorpoten naar de hals, en zette de kop af.

— Ik zal er wel niet erg smakelijk uitzien, maar je moet het me maar niet kwalijk nemen. Ik heb het een beetje benauwd gehad. Het valt niet mee, een paar uren als aap rond te lopen. Heb je het wel eens gedaan?

In plaats van te antwoorden bracht Yvette beide handen naar het hoofd, en stamelde :

— Maar wat moet dit allemaal betekenen? Is het een grap?

— Nu, dat geloof ik haast niet, antwoordde het zonderlinge wezen met een grijnslachje, tenminste niet voor jou. Maar het is me verboden om met je te spreken, ik moet alleen maar zorgen dat je niet wegloopt.

— Niet wegloopt? herhaalde het meisje toonloos. En waarom zou ik niet mogen weglopen? Wil je me hier gevangen houden?

— Als je het zo noemen wilt, maar ik vind het een lelijk woord, zei de gorilla grinnikend. Je moet alleen maar hier blijven, dat is alles. En je hoeft er ook niet aan te denken om te gaan gillen of zo iets, want dat helpt je toch geen steek. Er zit een zwaar luik voor het raam, er is op het ogenblik niemand anders meer in huis dan ik, en het huis ligt heel afgelegen. Je moet het nog maar even met mijn gezelschap voor lief nemen, straks komt er wel een klein, die

eens nader met je zal babbelen.

— Nader met mij zal babbelen? herhaalde Yvette op een onnozele toon. Wat valt er te babbelen? Wat hebben jullie met mij voor, als het geen grap is? Ik wist niet dat zulke dingen nog bestonden.

— Dat komt omdat je nog zo bloedjong bent, zei de gorilla goedig. Je zult nog wel andere dingen beleven. Maar stil, ik geloof dat ik daar mijn baas al hoor aankomen. Met hem zul je wel beter opschieten.

Inderdaad klonken er zachte voetstappen in de gang, de deur ging open, en John Raffles, de Gentleman-inbreker, verscheen op de drempel.

— Vriend Gorilla, je kunt nu je menselijke gedaante wel weer aannemen? Je hebt je taak uitmuntend verricht, en ik zelf ben een ogenblik bang voor je geweest, toen je daar zo plotseling in de opening van het raam verscheen, zodat die arme gasten van Eddin Pasja zich als schuwe vogeltjes in een hoek drongen.

— Ik ben blij dat mylord tevreden over mij is, zei Henderson grijnslachend. Hij nam de voortreffelijk nagemaakte kop van de aap onder zijn arm, knikte de jonge vrouw, die niet wist of zij waakte of droomde, bemoedigend toe, en zei :

— Je hoeft niet bang te zijn, dame, mylord is geen menseneter, evenmin als ik een gorilla ben.

Hij stond reeds op de drempel en toen verdween het reusachtige, harige lichaam, en was Yvette met Raffles alleen.

Raffles had de deur achter zich gesloten, kwam nu langzaam naar Yvette toe, en zei op de hoffelijkste toon van de wereld :

— Het zou mij spijten, Yvette, als mijn helper je al te grote schrik heeft aangejaagd. Maar ik zie tot mijn vreugde, dat je alweer tot jezelf bent gekomen.

— Wat betekent het allemaal? vroeg Yvette, Raffles met haar grote, blauwe ogen vragend aanzien.

— Hebt je dat nog niet begrepen? Het klinkt misschien niet beleefd, maar dat pleit toch niet voor uw doorzicht. Wel-

het was een overval; de Amerikanen noemen het meestal een hold up. Het enige verschil was dat het 'ditmaal niet in de buitenlucht geschiedde, maar binnenshuis.

Yvette bracht met een snelle beweging haar handen naar haar hals en uitte een kreet van schrik.

— Mijn parelen collier, riep zij uit. Het is weg.

— Het is volstrekt niet weg, Yvette, tenminste niet in de gangbare betekenis van het woord, merkte Raffles glimlachend op. Ik weet namelijk precies waar het is. Op het ogenblik ligt het in mijn brandkast.

— Maar, maar dat is een complete beroving, stamelde de revue-ster ontdaan.

— Ik had reeds de eer, iets dergelijks op te merken, zei Raffles koel. Het is inderdaad een beroving, en ik vlei mij, te mogen zeggen dat mijn plan uitstekend geslaagd is.

Met die woorden stak Raffles de handen in de zakken zijner rokpenden, en liet als het ware een regen van ringen, armbanden, diamanten snoeren en andere sieraden neerdalen op het kleine, met een velours kleed bedekte tafeltje, waarnaast hij stond.

Er kwam nog meer uit zijn broekzakken, en toen alles op de tafel lag, zei Raffles glimlachend :

— Een van mijn helpers heeft nog méér. Natuurlijk moesten wij snel te werk gaan in het donker, nadat ik zelf de stop in het schakelbord had uitgedraaid, maar ik ben toch tevreden over de buit.

— En dat zegt u mij zo maar onbeschaamd, riep Yvette uit, terwijl haar blauwe ogen van toorn gloeiden. Maar dat gaat zo maar niet. Ik zal dadelijk de politie verwittigen.

Raffles keek haar met grote, verbaasde ogen aan, en mompelde voor zich heen :

— Ze is geloof ik nog dommer dan ik vermoedde.

En luid zei hij, even de schouders ophalend :

— Laten wij elkaar geen dwaasheden zeggen, chérie. Je kunt er de politie niet bij halen, want ik zal je niet

veroorloven, dit vertrek te verlaten. En zelfs al zoudt gij het kunnen verlaten, dan zou u toch het verlaten van dit huis ontzegd zijn. Heeft mijn vriend de aap u al verteld dat het zeer afgezonderd ligt?

— Ja, dat heeft hij, antwoordde Yvette ongeduldig met de voet trappend. Maar...

— En dat het enige raam hier met een luik gesloten is?

— Ook dat heeft hij gezegd. Maar denk nu maar niet dat je daardoor straffeloos zult blijven. Eenmaal moet je mij toch vrijlaten, en dan loop ik direct naar het dichtstbijzijnde politiebureau en geef je aan.

Raffles keek de jonge vrouw een ogenblik half medelijdend, half spottend aan, en hernam :

— Dus u weet nu in welk huis u bent?

— Dat niet, want ik werd er bewusteloos binnengebracht, maar ik zal het toch weten als ik het verlaat.

— Maar stel nu eens dat u het in het geheel niet meer zoudt kunnen verlaten?

Yvette werd doodsbleek, en stamelde met trillende lippen :

— Je zoudt, je zoudt me toch niet durven doden?

— Maar waar denkt u aan, riep Raffles op verontwaardigde toon. Zou men zulk een pronkjuweel der schepping zelfs met een vinger durven aanraken?

— Dan begrijp ik je niet, spreek duidelijker.

— Nu dan, het zou wel eens kunnen zijn, dat gij dit huis in dezelfde toestand verliet als waarin men er u heeft binnengebracht. Begrijpt gij het nu?

— Je wilt mij bedwelmen? kreet Yvette verschrikt.

— Althans iets dergelijks. Stel u dus maar de illusie uit het hoofd dat gij dit huis ooit zoudt kunnen terugvinden.

— Maar ik zal je later herkennen, riep Yvette woedend, en meer zichzelf, nu zij wel begreep, dat die deftige heer haar zeker niet zou doden.

— Ook dat zult gij niet, want zoals ge mij nu ziet, ben ik slechts een van de veertig of vijftig persoonlijkheden, die ik achtereenvolgens pleeg voor te stellen.

— Je bent dus nu vermomd?

— En heel goed ook, daarop kunt gij rekenen.

De jonge vrouw keek Raffles een ogenblik strak aan, maar onmiddellijk wendde zij het hoofd af, alsof zij bevreesd was voor de blik uit de grote grijze ogen.

Er verscheen een flauwe glimlach om de lippen van Raffles, toen hij binnmonds mompelde :

— Ik wist het wel; zij is verbazend vatbaar.

Toen trok hij een stoel naar zich toe, nam er op plaats, op nauwelijks een meter afstand van de revue-ster, en zei op zijn bedaarde, afgemeten toon :

— En nu, mademoiselle Yvette, moeten wij eens rustig met elkaar praten.

— Wat valt er te praten? riep zij toornig. Maak er een einde aan, breng mij naar huis, en laat het uit zijn.

— Uit? herhaalde Raffles, haar hoofdschuddend aanziende. Maar, het begint pas. Kijk eens, op dit tafeltje liggen heel wat juwelen, maar ik had het er nu eenmaal op gezet, om ditmaal een grote slag te slaan, en tevreden ben ik nog niet.

Raffles had wat van de ringen en andere sieraden in zijn handen genomen, maar plotseling bracht hij ze wat dichterbij zijn ogen, stond op, ging er mee naar het midden van de kamer, bekeek ze door een loupe, slaakte een ongeduldige uitroep, en drukte op een bel onder het bereik van zijn hand.

Charles Brand, de trouwe metgezel van Raffles, moest zeker achter de deur hebben gestaan, want hij trad bijna onmiddellijk binnen, eveneens in avondtoilet gekleed, en met een pruik van lang, artistiek blond haar op het hoofd, en een blond puntbaardje dat hem lang niet kwaad stond, en vroeg :

— Hebt je me ergens voor nodig?

— Ja, Charles. Neem dat tafelkleed aan de vier punten eens op, en onderzoek de rommel, die er op ligt. Je kunt er althans vast mee beginnen, want het zal wel een paar uren duren voor je met alles gereed bent.

Zonder verder nog een woord te zeggen nam Brand het tafelkleed met de juwelen daarin op, en ging er de kamer

mee uit, waar hij de deur weer zorgvuldig achter zich sloot.

Raffles was gaan zitten, en zei met gefronste wenkbrauwen :

— De wereld gaat zienderogen achteruit, mademoiselle. Ik moet tot mijn leedwezen, en tot schande van een aantal gasten van mijnheer Eddin Pasja opmerken, dat een deel van die sieraden waardelooze rommel is, bazarprullen, nauwelijks een honderdtal francs waard. Ik vraag mij af waar het heen moet, en of het niet tijd wordt, mijn beroep te ruilen tegen een ander, winstgevender. Men schijnt zeker te denken dat ik geen bedrijfskosten heb, en geen risico loop. Maar nu tussen ons, mademoiselle. Ik noemde zoëven de naam van Eddin Pasja. Ik meen te hebben opgemerkt, dat deze schatrijke Egyptenaar zich gelukkig kan prijzen, als hij je gunst zou kunnen verwerven. Is het indiscreet, te vragen, of onze vriend kans van slagen heeft?

— Dat zijn mijn zaken, antwoordde de jonge vrouw kortaf.

— Nu nog wel, maar zij zullen het niet lang meer zijn, dat zult gij gauw genoeg bemerken, hernam Raffles met een kort lachje. Eddin Pasja is heel rijk, en hij trok al een paar dagen mijn belangstelling. Ik had ook zijn brandkast wel eens willen doorzoeken, maar tot mijn teleurstelling ben ik tot de ontdekking gekomen, dat hij een voorzichtig man is, en niet al te zeer op zulke meubels vertrouwt. Om kort te gaan, hij belegt zijn geld steeds op verschillende banken, en maakt het dus de arme inbrekers wel heel moeilijk. Gelukkig zijn er nog wel andere middelen om langs een omweg een deel van zijn reusachtig fortuin in handen te krijgen, en die omweg denk ik te gebruiken.

— Je spreekt in raadsels, riep de vrouw ongeduldig. Laat het nu uit zijn, en stuur mij weg.

— Ten tweede male, riep Raffles bespiedend. Ik zei u reeds, dat gij nog wat geduld moet hebben. Wij nemen dus aan, dat de Egyptenaar je gaarne tot

zijn hartsvriendin zou maken. En zonder u te willen kwetsen, dergelijke verbintenissen gaan steeds gepaard met een gelidelijke transactie, die slechts voor een van de beide partijen voordeel oplevert.

— Praat niet zo ingewikkeld; ik begrijp er geen woord van, viel de mooie Yvette uit. Ik kan die geleerde taal niet volgen. Waar stuur je nu eigenlijk op aan?

— Nog een ogenblikje en wij naderen de kern van de zaak, hervatte Raffles. Behalve de grote attractie van de nieuwe revue in de Folies Bergère zijt gij, indien ik mij niet vergis, ook nu en dan de assistente van een derderangs gedachtenlezer, die is opgetreden in het Circus Medrano. Welnu, wilt gij mij zeggen of dat inderdaad zo is?

Yvette Jolitemps had met de grootste verwondering toegelusterd en antwoordde nu :

— Ik heb volstrekt geen reden om het te ontkennen, al begrijp ik absoluut niet waarom je daar nu over praat. Louis Lejour vond mij een geschikt sujet, en hij vroeg mij, of ik een paar malen met hem wou optreden.

— Een geschikt sujet, herhaalde Raffles op minachtende toon. Die mijnheer Lejour weet eenvoudig niet, welk een parel ge voor hem zijt. Ik heb je één keer aan het werk gezien, en ik wilde alleen maar zekerheid hebben, dat gij werkelijk dezelfde waart, en gij zijt niet alleen een goed sujet, maar gij zijt zeker het dankbaarste medium, dat er hier in Parijs maar te krijgen is.

— Geloof je dat? vroeg Yvette, ondanks zichzelf haar toestand van het ogenblik vergetend, en thans alleen maar bedacht op winst. Zou ik daar geld mee kunnen verdienen?

— O ja, dat zoudt je heel zeker, zeer veel geld, antwoordde Raffles koeltjes. Toen stond hij op, wierp zijn sigaret weg en vervolgde bedaard :

— Maar voor het ogenblik wil IK er liever veel geld mee verdienen, mademoiselle Yvette Jolitemps.

HOOFDSTUK III

DE SCHONE SLAAPSTER

Er was omstreeks een half uur verlopen, sedert Raffles dit gezegd had; toen er zacht op de deur werd geklopt, en Brand binnentrad.

— Ik kom je alleen maar even vertellen, Edward, dat van al dat fraais, dat ik tot dusver onderzocht heb, bijna de helft simili is.

— O tijden, o zeden, riep Raffles met een zucht. Ik had het moeten begrijpen. Die gemengde gezelschappen zijn nooit te vertrouwen, en ik had het wel op mijn vingers kunnen uitrekenen, dat gasten van iemand als Eddin Pasja, een soort schatrijke naloob, onmogelijk allen echte juwelen zouden dragen. Nu, ga met het overige aanstonds maar door, wij zullen nu eerst eens deze jongedame gelegenheid geven om naar haar penaten terug te keren.

Brand wierp een nieuwsgierige blik op Yvette Jolitemps, die in een van haar bevalligste houdingen op de divan lag, en met smaak een sigaret rookte.

Een ogenblik kwam er een ongeruste uitdrukking op zijn gezicht, en toen vroeg hij zacht :

— Maar moet zij niet eerst bedwelmd worden ?

— Niet nodig Charles. Zij zal naar huis gaan, en volstrekt niet weten dat zij het doet.

Brand deed een stap achteruit, en zei op een toon van de grootste verbazing :

— Wil je zeggen dat je je plan hebt doorgezet, en dat zij inderdaad slaapt ?

— Nu, slaperig ziet zij er niet uit, zei Raffles met een scheef glimlachje, dat merk je wel. En toch is zij zichzelf niet meer, en zal van dit ogenblik letterlijk alles doen wat ik wil.

— Het klinkt bijna ongelooflijk Edward.

— En toch is het zo. Ik heb zelden zulk een merkwaardig snelle onderwerping aan mijn wil gezien. Die Louis Le-

jour moet een sukkel zijn, of anders een bedrieger, die volstrekt niets afweet van hypnose. Hij had met deze jongedame heel wat meer kunnen verdienen dan hij deed. Ik behoefde haar maar nauwelijks enkele seconden strak aan te kijken, of haar eigen wil verdween, en zij werd een blind werktuig.

— Maar loopt zij in die toestand geen gevaar Edward? Het drukke verkeer...

— In het minst geen gevaar, amice. Zij zal doen wat zij steeds gewoon is te doen, zij zal optreden zoals gewoonlijk, zij zal heel natuurlijk spreken, met dit verschil dat zij vijf minuten later niet meer zal weten wat zij gezegd heeft, en daarenboven behoef ik haar slechts een bevel te geven, en zij zal het uitvoeren, waar en wanneer ik dat verkies.

— Maar om dat bevel te kunnen geven zou je bij haar moeten zijn, merkte Brand op.

— Daarin vergis je je, Charles. Al was zij in Spanje, en al bleef ik hier in Parijs, als ik wenste dat zij op een precies aangegeven uur in de Taag zal springen, dan zou zij het ook doen.

— Je wilt zeker een loopje met mij nemen? zei Brand met onzekere stem.

— Ik denk er niet aan, amice, antwoordde Raffles kalm. Je kunt er trouwens zelf, zodra je maar wilt, de proef mee nemen. Ik geef je mijn woord van eer, dat ik haar op dit ogenblik nog geen enkel bevel heb gegeven, welnu, inplaats van morgenavond in haar revuepakje op te treden, zal zij haar langste bontmantel dragen. Zij zal bovendien haar hoed op het hoofd hebben gezet, en de Marsellaise zingen.

Brand wist niet of hij in lachen zou uitbarsten of zich verontwaardigd tonen.

Hij vergenoegde er zich mee, Raffles de hand toe te steken en zacht te zeggen :

— Morgen gaan wij naar de Folies

Bergère, want ik moet dat ongelooflijke met eigen ogen zien.

Plotseling echter stond Yvette op, en zei opgewekt :

— Laten de heren mij in de steek? Tel ik niet meer mee?

— Duizendmaal pardon, mademoiselle Yvette, zei Raffles levendig. Ik had iets ernstigs te bespreken met mijn vriend. Hier is een mantel, van een van mijn kennissen. Ik zal u helpen met aantrekken, want het is nogal fris. De auto staat voor en wij zullen u dadelijk naar uw huis rijden.

— Dat is heel vriendelijk van u, mijnheer, zei Yvette met haar liefvallig lachje.

Brand meende te dromen. Geen woord meer over de gestolen juwelen, geen spoor van drift of boosheid, geen enkele poging om te ontsnappen, maar daarentegen een kokette vrouw, die op een al te duidelijke wijze haar ogen voor zich deed spreken, terwijl zij Raffles aanzag, en hem haar blanke, welonderhouden hand toestak, thans ontdaan van alle ringen.

Zij scheen zich volstrekt niet te verbazen over het feit, dat die twee heren haar een fraaie damesmantel konden verschaffen, maar liet zich er in helpen, knikte Brand vriendelijk toe, en ruiste toen als een koningin het vertrek uit, terwijl Raffles in gebogen houding de deur voor haar openhield.

Zij ging de trap af, zonder zich een ogenblik te vergissen, alsof zij jaren in het huis gewoond had, en liep regelrecht op de voordeur toe.

Toen daalde zij de paar treden van de hardstenen stoep af, en ging door de stikdonkere voortuin, zonder zelfs de punten van haar lakschoentjes tegen een kiezelsteentje te stoten.

Brand, die op enige afstand vol verbazing volgde, begreep dat Raffles haar thans, zonder iets te zeggen, zijn wil oplegde, en haar handelingen bestuurde.

Voor het lage muurtje stond een auto geparkeerd, met Henderson, die zijn apenuiterlijk had afgelegd, achter het stuurwiel.

Maar voor de jonge vrouw, zou instappen, nam Brand Raffles haastig ter-

zijde en fluisterde hem toe :

— Maar moet je haar nu het bevel niet geven?

— Charles, ik heb je gezegd dat zij een zeer bijzonder sujet is. Zij is uiterst gevoelig voor de geheimzinnige golven, die soms van de ene mens op de andere overgaan. Ik behoef haar nu niets te bevelen, ik zal er morgen slechts geconcentreerd aan denken, en dat zal evengoed zijn.

Toen wendde hij zich tot Yvette, hielp haar bij het instappen, sloot het portier, en zei op zachte toon een paar woorden tot Henderson. Toen zette de auto zich bijna zonder enig geluid in beweging en reed weg.

Omstreeks een uur later kwam de auto weer terug. De beide vrienden, die met elkaar hadden gepraat, hoorden de garagedeur open en weer dichtgaan, en toen kwam Henderson rapport uitbrengen.

— Alles in de beste orde, mylord, zei hij met een vriendelijke grijnslach. De dame is veilig thuisgekomen. Zij heeft er zelfs niet aan gedacht om mij een fooi te geven, zij hield mij zeker voor haar eigen chauffeur.

— Uitstekend James, dan kunnen wij nu rustig gaan slapen, want de dag en de avond waren goed besteed.

— Nu, ik ben benieuwd hoe dat alles zal aflopen, zei Brand hoofdschuddend, terwijl hij opstond om zich naar zijn slaapkamer te begeven.

Wel had de jongeman recht om nieuwsgierig te zijn, want de volgende ochtend stonden alle dagbladen vol verhalen over de geheimzinnige overval van de reusachtige gorilla.

Allen zagen in het dier niets anders dan een werkelijke, uitstekend afgerichte aap, van nooit geziene afmetingen, toebehorend aan... ja, aan wie?

Het eerste wat Brand trof, was het opmerkelijke feit, dat Yvette Joliteps met geen woord gerept scheen te hebben van haar ontdekking, dat de gorilla helemaal geen aap was, maar een mens.

Toch had zij gezien, hoe Henderson zich van zijn apenkop ontdeed, en gehoord hoe hij met een mensenstem sprak.

Maar toen hij zijn verwondering aan Raffles wilde mededelen, haalde deze slechts de schouders op en zei :

— Wat had je dan anders verwacht, amice? Heb ik je niet gezegd dat zij dat alles reeds vergeten is? En moest zij het niet vergeten, omdat ik het zo wilde? Je schijnt nog altijd een slecht inzicht te hebben, lieve, beste Charlie, in de kracht van de menselijke wil, en de geheimen van het dierlijke hypnotisme.

— Maar zij weet toch wel degelijk dat men haar juwelen gestolen heeft, hernam Brand.

— Dat spreekt vanzelf. Ik heb haar volstrekt niet verboden om zich dat te herinneren. Wat doet de politie?

— Wat zou de politie anders doen dan zoeken naar de gorilla? riep Brand uit. Detectives zijn in alle circussen geweest, in de veronderstelling dat misschien een van de temmers of dompteurs in het bezit zou zijn van de diefachtige gorilla, maar dat onderzoek leverde natuurlijk niets op. Wel vonden zij heel wat apen, maar zelfs de allergrootste was nog maar een dwergje vergeleken bij het monster, dat zoveel ontsteltenis had verwekt in het paviljoen van Eddin Pasja.

— Er wordt zeker heel wat bij gefantaseerd?

— Gefantaseerd? Zeg maar gerust verzonnen. Als men, bijvoorbeeld, de Martin mag geloven dan sprong de gorilla over vier reeds gedekte tafels tegelijk heen, en was hij gewapend met een knots in de linker arm, en een krom zwaard in de rechter. Het Journal zegt dat het geen gorilla was, maar een monsterachtig grote baviaan. De verslaggever van hetzelfde blad verzekert voorts, dat een gemaskerd man het dier aan een ketting vasthield.

— Hierin herken ik weer de voortreffelijke invloed van de Koningin der Aarde, zei Raffles sarcastisch. Koestert de politie hoop dat er nog iets van de zaak terecht komt?

— Dat valt uit de berichten moeilijk op te maken, maar ik geloof het niet. Men heeft natuurlijk in de tuin het spoor van de poten gevonden, men heeft aan de andere kant van de tuinmuur de indruk terug gevonden van autowielen,

men meende zelfs het merk van de banden uit die indruk te kunnen afleiden, maar, helaas lopen er in Parijs duizenden auto's met banden van dat fabrikaat. Niemand heeft onze wagen overigens gezien, en men kan wel tussen de regels doorlezen, dat de politie hier voor een ondoorgrondelijk raadsel staat.

— Wat zeggen de beroofden? vroeg Raffles glimlachend.

— Wat zouden zij zeggen. Zij gewaagen allen van hun doodsangst bij het zien van de monsterachtige aap, zij vertellen hoe zij zich in een hoek tezamen drongen, en hoe dit juist ten gevolge had, dat men hen in het donker gemakkelijk kon beroven van hun sieraden. Men heeft wel getracht alle gasten weer te identificeren, maar dat voornemen liet men gauw weer varen, want er waren er in de opwinding en schrik wel dertig gevlucht, zonder zelfs de vestiaire aan te doen, en het was dus heel goed mogelijk, dat de dieven zich onder hen bevonden.

— Zijn er huiszoekingen bij de gasten gedaan?

— O ja, voor zover men wist waar zij woonden, want het schijnt dat onze Eddin Pasja zelfs wel eens mensen bij zich noodde, die hij pas de dag tevoren had leren kennen. Dat maakt juist de politie zo wanhopig. Men moet nu in het blinde rondtasten, zij heeft geen enkel aanknopingspunt, want geen van de bedienden kon een verklaring afleggen, waaraan men enig houvast had. En dat is ook geen wonder, want wij zijn over de parkmuur binnengedrongen. Eerlijk gezegd, die Egyptenaar verdiende ook niet beter, want hij had zijn feest evengoed aan de openbare weg kunnen geven.

— Dat was ook mijn mening. Hij heeft mij als het ware getart. Men kon bij hem binnengaan als in een café. En vertel mij nu iets van Yvette. Is zij soms in het bijzonder ondervraagd, omdat zij het slachtoffer is geworden van de gorilla?

— Dat kun je wel begrijpen. Zij is een van de eerste geweest, die ondervraagd werden, en daardoor werd de zaak eerst recht raadselachtig. Want zij verzekerde dat zij zich volstrekt niets meer her-

innerde en zich absoluut niet kon begrijpen, hoe zij weer in haar huis was terug gekomen.

— Voor mij is het heel duidelijk, zei Raffles glimlachend. Zij herinnerde zich alleen maar de nadering van de Gorilla, zij wist dat zij in zijn poten in zwijm was gevallen en dat was alles. Zij begreep er ook helemaal niets van, hoe die mantel in haar slaapkamer kwam.

— Wat zei haar kamenier?

— Die heeft van haar thuiskomst niets gemerkt. Yvette had het meisje gezegd, dat zij wel naar bed kon gaan, omdat zij zeer laat zou thuiskomen.

— Hoe verklaart de politie het?

— De lezing die op dit ogenblik opgeld doet, is, dat de eigenaar van de aap de vrouw zelf in zijn auto weer heeft thuisgebracht, na haar te hebben beroofd.

— Maar hoe verklaart men dan, dat de vrouw dat zelf niet weet?

— Men neemt aan, dat Yvette ook toen nog bewusteloos is geweest, en dat de rover zich, uit vrees voor ontdekking, van haar heeft willen ontdoen.

— Hoe legt men het uit, dat die rover wist waar zij woonde?

— Men veronderstelt dat hij haar reeds vroeger goed kende.

— Dat alles is tamelijk logisch. Nu, ik geloof wel te mogen zeggen, dat wij volkomen veilig zijn, want niemand blijkt ons te hebben gezien, zo vlug kon ik bij het schakelbord komen. Hoe is onze vriend Eddin Pasja er onder?

— O, die heeft een miljoen francs uitgelopen voor het vinden van de dader alleen.

— Alstublieft, dat is nogal wat! Die man is een ware Croesus, riep Raffles uit. Alleen reeds voor het vinden van de dader. Nu, het wil mij voorkomen, dat dat heerschap nog lang niet tot het uiterste geëxploiteerd is, maar integendeel een bron, die nog lang voor ons zal vloeien. En nu heb ik lust, Charles, een paar paarden te laten zadelen in de dichtstbijzijnde manège en een rijtoer in het Bois de Bologne te maken. Vanmiddag gaan wij naar Versailles, wij zullen er een vacantedag van maken, die wij werkelijk wel hebben verdiend.

— Een prachtig denkbeeld, riep Brand uit. Het is een verrukkelijke dag, en Versailles moet wonderbaarlijk schoon zijn in de lente.

Aldus verstreek de dag, de avond viel, en om half negen zaten Raffles en Brand in een vooruit besproken loge van de Folies Bergère, waar Brand, niet zonder een kleine hartklopping, op de komende dingen wachtte.

Want al wist hij heel goed, dat Raffles een merkwaardig hypnotiseur was, aan zulk een wilsoplegging in de verte kon hij ternauwernood geloven.

Vol ongeduld zag hij de taferelen zich achter elkaar afrollen, en toen brak het ogenblik aan, waarop Yvette Jolitemps moest optreden. In de stalles zag men de toneelkijzers bij dozijnen tegelijk eensklaps opduiken.

Het volgende ogenblik ging er een geluid als een zucht door de zaal; een zucht van ongeloof en verbazing.

Want daar kwam de beroemde revuester aanwandelen, van top tot teen gehuld in een lange mantel met haar hoed scheef op het hoofd, en gewapend met haar paraplu.

Zij liep regelrecht naar het voetlicht en hief met haar enigszins schorre, ongeoefende, en tamelijk valse stem uit volle borst het Franse volkslied aan, terwijl zij met haar regenscherm zwaaide.

Er ontstond een ongehoord tumult.

De dirigent klopte als een dolle met zijn dirigeerstokje op zijn lessenaar om zijn orkest te doen zwijgen. Tegelijkertijd kwamen er verschrikte gezichten van toneelknechts en regisseurs om de coulissen te voorschijn, want men meende niet anders, of Yvette Jolitemps was plotseling krankzinnig geworden.

En zij schreeuwde maar door, totdat er eindelijk een heer in rok te voorschijn trad, die de eerste regisseur bleek te zijn, en die haar zachtjes onder de arm vatte, om haar met een zoet lijntje weg te voeren.

Zij stiet hem echter van zich af, met meer kracht dan men zou hebben verwacht, zong de Marseillaise geneel ten einde, en verdween toen pas met een vorstelijke demarche tussen de coulissen, uitgeleide gedaan door een luid getier,

honend geschreeuw, sinaasappels en tot proppen ineen geknepen programma's.

Brand zat verstomd van verbazing in zijn stoel, en zei toen heel zacht tot Raffles, die rustig zijn sigaret rookte :

— Kan haar dat geen schade doen bij de directie?

— Wees maar gerust; ik laat haar dadelijk terugkomen, om het monsterpubliek tevreden te stellen.

En inderdaad keerde Yvette op hetzelfde ogenblik weer terug op het toneel, nu weer gehuld in haar revue-toilet, zodat zij werd ontvangen met een luid gebrul van vreugde en geestdrift.

Raffles haalde minachtend de schouders op en zei :

— Je ziet dat het publiek net een kleine jongen is. Men kan het al heel gauw weer tevreden stellen.

Reeds zong en danste Yvette, en toen zij nu opnieuw tussen de coulissen verdween, werd zij vergezeld door een regen van inderhaast bij de ouvreeses gekochte bloemen en een luid gejubel.

Zij moest zelfs vier, vijf malen terugkomen om voor het applaus te danken.

— Nu zal het publiek natuurlijk denken aan een grap, en de directie zal zich in de handen wrijven en het een heel goed gevonden truc hebben gevonden, zei Raffles meesmuilend. En kom nu maar mee, amice, ik hoop dat ik je ten volle overtuigd heb.

— Je hebt me meer dan overtuigd, Edward, zei Brand op gedempte toon, nog nauwelijks bekomen van zijn verbazing. Maar je moet het mij niet kwalijk nemen als ik je zeg, dat ik van de hele onderneming nog maar weinig begrijp. Waarom heb je die vrouw gehypnotiseerd?

— Omdat zij mij, slapende, van veel meer nut kan zijn dan in wakende toestand. Als ze in normale toestand verkeert, is zij een gans, maar daarentegen is zij een genie, zodra zij zelf niet meer weet wat zij doet. O, je zult eens zien welk een grap wij zullen uithalen met die jongedame.

HOOFDSTUK IV

EDDIN PASJA WORDT UITGENODIGD

In de Parijse wereld, die zich verveelt, pleegt men veel aandacht te besteden aan zaken, die anders waarschijnlijk onopgemerkt voorbij gaan.

Zo was het opgevallen dat Eddin Pasja bloemen gaf aan de revue-diva en dat hij met de bevallige Yvette gezien was in een auto.

En laten wij maar aanstonds zeggen dat die opmerkzaamheid volkomen in de smaak viel van Eddin Pasja.

Hij behoorde tot die Oosterlingen, vurig en hartstochtelijk, heerszuchtig en stoutmoedig, die niet willen erkennen, dat zij niet het laatste woord zullen hebben, en het ongelooflijk zouden vinden, als een vrouw hun op de duur tegenstand wist te bieden.

Wij kunnen hieraan toevoegen, dat de

heer Eddin Pasja reeds rondliep met gedachten aan allerlei daden van geweld, zoals ontvoeringen en dergelijke, waarvoor hij in zijn eigen land ook nimmer was teruggeschrikt.

En zo kwam het eerste vriendelijke bedankingsbriefje van de mooie Yvette juist bijtijds om hem te weerhouden van een daad, die men nu eenmaal in de Franse hoofdstad niet ongestraft verricht.

Het was balsem op zijn verscheurd, gekwetst gemoed.

Het waren maar drie of vier regels, en van liefde was geen sprake, maar wat deed het er toe? Het was een begin, en nu de eerste stap eenmaal gezet was, kon men hem wel de rest toevertrouwen.

Tenslotte ging alles vlugger in zijn

werk dan hij eigenlijk zelf had durven vermoeden.

Ja, het ging zo vlug, dat een man, minder door zijn hartstocht verblind dan onze Egyptenaar, misschien achterdocht zou hebben opgevat. Maar daar dacht Eddin Pasja eenvoudig niet aan.

En zo vond hij het ook volstrekt niet vreemd, dat hij, nog geen vijf volle dagen na de ontvangst van het bedankbriefje voor zijn bloemen, een kattedel-letje kreeg, geschreven in de enigszins vrije stijl van Yvette, die altijd over- hoop had gelegen met de taalregels, en waarin hij werd uitgenodigd, met haar te souperen.

Het is waar, het was niet de brief van een onbaatzuchtige vrouw. Want Yvette verzocht er heel duidelijk in, en niet tussen de regels door, om « het prachtige diamanten collier mede te brengen, waarover wij gisteren zo gezellig gebabbeld hebben ».

Dit laatste was alweer een vrije opvatting, want Yvette was degene die gebabbeld had, en de Egyptenaar had niets anders gedaan dan geluisterd, en slechts nu en dan gepoogd het gesprek op een minder gevaarlijk onderwerp te brengen, maar zonder het minste resultaat.

Hoe had Eddin Pasja gehaakt naar zulk een rendez-vous, zonder er ooit in geslaagd te zijn zelfs een vriendelijke blik op te vangen van zijn aangebedene.

Nu was daar de kwestie van de juwe- len, maar Eddin Pasja aarzelde niet langer.

Zijn bloed was aan het koken geraakt, en hij was schatrijk; wat betekende voor hem een uitgave van een half mil- joen francs?

Hij wist waar hij het collier moest kopen in een winkel in de Rue de la Paix, waar de mooie Yvette het hem de dag tevoren had aangewezen.

De arme dwaas was nu al zover, dat hij vreesde, dat iemand anders hem het snoer voor de neus had weggekocht.

Hij stapte dus in een aanrijdende taxi, na eerst de juwelier te hebben op- gebeld, en tot zijn grote geruststelling te hebben vernomen, dat het snoer nog altijd in de etalagekast lag.

Vervolgens reed hij in allerijl naar de

man toe, kocht het collier, betaalde het contant, en liet het in een fraai etui van wit leder pakken.

Met een hart, overvloeiend van blijde verwachting, begaf hij zich die avond na de voorstelling in de Music Hall, naar de woning van Yvette Jolitemps, waar een kameniertje hem ontving met alle bewijzen van eerbied, aan iemand van zijn stand en van zijn kapitaalkracht verschuldigd. Zij verwachtte zeker wel vorstelijke fooien.

Mijnheer Eddin Pasja verscheen met zijn juwelen in het witte etui, en het souper met de diva beviel hem uitstekend.

Hij stuurde de volgende dag bloemen, en in die bloemen een klein etui van marokijnleder, hetwelk een zeer fraaie ring bevatte, waarvoor hij 300.000 francs had moeten neertellen.

's Avonds soupeerde hij weer met Yvette, maar thans in gezelschap van nog vier andere personen, hetgeen hem maar weinig beviel.

Hij zag de ring niet aan haar vinger, vroeg er heel bescheiden naar, hij kreeg ten antwoord dat zij het zonde vond, het fraaie voorwerp zo maar dadelijk te gaan dragen.

Eddin Pasja werd hoe langer hoe ver- liefder en zond hoe langer hoe meer kostbaarheden.

Het kwam zover met hem, dat hij drie minnaressen tegelijk aan de deur zette, en alleen nog maar oog had voor de re- vue-diva.

Iedere avond zag men hem in zijn loge in de Folies Bergère, iedere avond stuurde hij enorme manden en tuilen van de kostbare bloemen op het toneel, die wer- den aangedragen door vier of vijf met goud gegalonneerde bedienden.

Dat ging aldus ruim een week achter elkaar. Eddin Pasja vond, dat hij nu zijn liefde voldoende in klinkende munt be- wezen had, en voortaan kon volstaan met zijn hart, en toen brak de dag aan, dat de hemelen boven zijn hoofd ineens stortten, en hij in een afgrond tuimelde, des te dieper, naarmate hij zich hoger verheven waande, en vaster geloofde aan de liefde van zijn nieuwe verovering.

De jongedama had zich voor die avond

ziek gemeld, zoals zij wel eens meer deed wanneer zij die avond wilde besteden aan een andere schouwburg, in gezelschap van haar gelante ridder, in welk geval de directie de wijste partij koos, en maar aanstonds iemand anders in haar plaats liet optreden met iets stem en flink postuur.

Het was omstreeks acht uur, in de avond van die noodlottige dag, toen de auto voorreed, waarin hij gezeten was.

Eddin Pasja stapte uit, in het volle bewustzijn van zijn geluk, en de macht van zijn geld, hij liep de trap op naar de eerste verdieping van het prachtige huis, hetwelk Yvette in zijn geheel bewoonde.

Het kokette kamerkatje ontving hem met een gezicht, dat de Egyptenaar niet van haar gewoon was.

Hij las er schrik, verbazing en ook woede op.

Maar Eddin Pasja was er niet de man naar, om daar veel notitie van te nemen.

Toen het meisje echter in het geheel niets zei, nadat hij haar met een gewoontegebaar een goudstukje in de hand had gedrukt, vroeg hij, een weinig ongerust :

— Hoe is het, Madeleine, wat zie je er verstoord uit? Je meesteres is toch niet ziek hoop ik? Er is haar toch niets overkomen?

— O, madame is zo gezond als een vis, antwoordde het meisje stuurs, maar er zal haar wel wat overkomen zijn, want zij is in een humeur als ik haar maar zelden gezien heb.

Eddin Pasja keek een beetje beduusd, want hij kende dat humeur van zijn vriendin. Als zij dat humeur had, dan deed men beter uit haar nabijheid te blijven.

Maar opeens nam hij een besluit, duwde het meisje eenvoudig terzijde, en volgde de weg, die hem nu reeds vertrouwd was.

Hij wist dat hij niet behoefde aan te kloppen, en trad dus binnen, maar hoe groot was niet zijn verwondering en schrik, toen hij haar daar zag zitten in een gewone japon, wel gereed om uit te gaan, maar zeker niet als een vrouw

van de wereld, die naar een dure schouwburg gaat en daar op een van de eerste rangen zal zitten.

Yvette had zich verwonderd omgewend met een boze trek op haar gezicht en viel nu uit, terwijl zij een stap achteruit week.

— Wat hebben we nu aan de hand? Man, ben je gek? Durf jij hier zo maar binnenkomen? Dat is sterk. Sinds wanneer permitteer jij je dat? Heb ik je uitgenodigd? Hoor je tot mijn vrienden? En op dit uur nogal!

Eddin Pasja liet die stroom van vragen en verwijten over zich heen gaan als een man die niet weet of hij waakt of droomt.

Toen stamelde hij :

— Maar wat is dat nu, liefje? Ben je niet wel?

— Ik? Ik ben zo wel als ik ooit ben geweest. Ik heb alleen maar barstende koppijn gehad, en dat is nog niet over. Maar je hebt me nog geen antwoord gegeven. Wat doe je hier? Je weet wel, dat ik je lucht niet verdragen kan.

Stom verwonderd liet de Egyptenaar zich in een stoel neerzinken, en stamelde :

— Wat ik hier kom doen? Ben je dat dan vergeten? We zouden naar de Grote Opera gaan. We zouden Faust gaan zien. De grote Italiaanse tenor Turini?

— Ik? Nu moet ik vragen of jij niet lekker bent. Geen haar op mijn hoofd dat er aan denkt. Bij Faust val ik altijd in slaap, en Italiaanse tenors zou ik wel vergift willen ingeven. Ben je hier gekomen om me voor de gek te houden? Ik zou met jou uitgaan? Ik hing me nog liever op.

Maar nu werd Eddin Pasja toch kwaad, en hij riep :

— Maar gisteren heb je daar dan toch anders over gedacht. Gisteren ben je na afloop van de voorstelling toch met me mee geweest naar de Moulin Rouge.

Yvette kwam langzaam naar hem toe, met de vuisten in de zijde gesteund onder haar openhangende mantel, en haar ogen fonkelden van boosheid en drift, toen zij hem toebeet :

— Je moet dronken zijn, of gek. Ik ken je nauwelijks, man.

— Zo, dus je verloochent me, je drijft de spot met mij, riep Eddin toornig uit. Roep je kamenier, dan kan die het getuigen. Je bent hier thuisgekomen om je te verkleeden en zij heeft gezien hoe wij samen in mijn auto stapten.

De diva verschoot van kleur, liet een kort lachje horen, en drukte toen op de knop van een elektrische bel.

Madeleine, het kameniertje trad binnen.

— Heeft madame gebeld? vroeg ze vinnig.

— Neen, ik heb gefloten, antwoordde haar meesteres even kortaf. Die meneer daar zegt, dat ik gisteravond na de voorstelling hier ben gekomen, me verkleed heb, en met hem in de auto ben gestapt, is dat zo?

— Ja zeker is dat zo, madame. U zei me dat u naar de Moulin Rouge zoudt gaan. Ik moest op u blijven wachten, want er zou hier nog een soupetje zijn. U hebt toen vrienden meegebracht: juffrouw Celestine, uw collega, en mijnheer Dramen, de komiek.

Yvette keek het meisje een ogenblik doordringend aan en zei toen kortaf:

— Het is goed, maak dat je wegkomt.

Madeleine draaide zich om op haar hoge hakjes, en ging, majestueus als een vorstin, de kamer uit.

De Egyptenaar wilde triomfantelijk iets zeggen, maar Yvette zei ruw:

— Hou je snater. Ik ben er nog niet. Blijf zitten waar je zit, en wacht even.

Zij ging naar het telefoontoestel, en Eddin hoorde, hoe zij achtereenvolgens Dramen en juffrouw Celestine opbelde.

Toen zij het toestel eindelijk langzaam weer weglegde, lag er een uitdrukking van angst en tegelijk van ongeloof op haar gelaat.

Zij liet zich in een stoel vallen, en zei afgemeten:

— Het is waar. Ik ben gisteren met je naar de Moulin Rouge geweest. Het is of ik suf word. Ben ik dan zo dronken geweest?

— Je was even nuchter als nu, schatje. Ik kan mij niet begrijpen hoe je het hebt kunnen vergeten. Weet je dan bijvoorbeeld, niet hoe we gisteren in de loop van de dag in het Bois de Boulogne

getoerd hebben?

— Niets.

— Hoe we eergisteren samen naar Saint Cloud zijn geweest?

— Geen steek.

— Hoe we de avond tevoren hier gesoupeerd hebben?

De jonge vrouw kwam langzamerhand overeind, met een dreigende uitdrukking in haar ogen.

Het was een ogenblik alsof Yvette zocht naar een of ander zwaar voorwerp om het de Egyptenaar naar het hoofd te slingeren. Maar zij vond niet gauw genoeg iets, en daar een flauwte haar op dat ogenblik, helaas niet inviel, ging zij maar weer zitten, en stotterde ontdaan:

— Houd daar je verstand nu maar eens bij. Dus zulke dingen gebeuren, zonder dat je er zelf iets van weet. Dan loop ik met molentjes, dan ben ik rijp voor een asiel voor zwakzinnigen. Dan moet ik een dwangbuis aan hebben, en dan is het met me gedaan. Lieve hemel, met zo'n bruine aap. Ik overleef het niet. Nu en is dat alles? Heb je nog meer wonderen te vertellen?

— Als je het wonderen wilt noemen, ja, Yvette. Je hebt bijvoorbeeld, voor vanavond vrij gevraagd van je revue, om met mij naar de Grote Opera te gaan. Ook dat kun je aan je directeur vragen. Ik begrijp er volstrekt niets van. Het is alsof je iemand anders bent geworden. Komaan, verkleed je vlug, en doe dan, om mijn vergiffenis te verkrijgen, het mooie diamanten snoer aan, dat ik je die eerste avond ten geschenke heb gegeven.

— Heb jij mij een... hikte zij bijna van verbazing.

— Een diamanten snoer. Wou je me soms wijsmaken, dat je dat ook niet meer weet, vroeg Eddin Pasja, die zich nu in volle ernst boos begon te maken.

— Geen sikkepit weet ik er van, riep Yvette. Hoe zag dat ding er uit?

Eddin Pasja, donkerrood van drift, begon nu ook te schreeuwen, van de weeromstuit en riep:

— Het is een collier, madame, dat mij een half miljoen francs heeft gekost. Drie snoeren van de zuiverste diamanten. Ik heb het zelf gekocht, zelf, hoort

u, in de Rue de la Paix. Bel de juwelier maar op. Hij moet het zich herinneren.

Nu was het de beurt van Yvette om een verschrikt gezicht te zetten, want een snoer van een half miljoen francs is geen peuleschilletje.

Hijgend en met moeite bracht zij er uit :

— Wanneer heeft u me dat gegeven?

— Vandaag juist negen dagen geleden.

— En heb ik het gedragen ook?

— Driemaal in die tijd. Al uw vrienden hebben u er mee gezien. U zegt dat u op het punt staat gek te worden, maar met mij is het niet veel beter. Dat collier moet hier zijn. Het moet in uw boudoir zijn. Zoek er naar en dan zult gij het zelf zien.

Met koortsachtige haast begon de jongvrouw het boudoir te doorzoeken, waarbij Eddin Pasja haar hielp. Het duurde niet lang, of zij had een fraai etui van wit leder gevonden, en de vondst ontlokte haar een kreet van verbazing :

— Dat heb ik hier nooit gezien, riep zij uit. Hoe komt dat hier.

— Aha. Eindelijk, riep de Egyptenaar zegevierend. Je ziet dus wel dat ik je niet bedrogen heb, kindlief.

Yvette had het etui geopend en bijna tegelijkertijd slaakten beiden een kreet: — Leeg!

Het mooie witte etui had misschien wel een diamanten collier bevat, maar op dit ogenblik was het zo ledig, als het maar met mogelijkheid kon zijn.

— Je oorbellen. Zoek je oorbellen, brulde Eddin Pasja.

— Welke oorbellen?

— Parel oorbellen, in platina gevat.

— Die heb ik nooit gehad.

— Ik heb ze je vier dagen geleden gegeven. Vijftigduizend francs. Bel de juwelier op, en je zult het horen.

Weer begon er een wilde jacht, maar met geen ander resultaat, dan dat Yvette na enige tijd, een tweede fraai, ledig etui vond.

En de Egyptenaar schreeuwde alweer, bijna buiten zichzelf van woede en verbazing :

— Je robijnen ring. Je armband in de

vorm van een slang, van goud, met smaragden. Je voorhoofd parel aan een kettinkje van platina, zeventhonderdduizend francs. Je diadeem van saffieren en topazen, met een grote diamant in het midden, drie miljoen francs. Waar is het allemaal? Wat heb je er mee gedaan? Waar is het gebleven?

De geliefden liepen op het ogenblik heen en weer door het grote vertrek, als wilde dieren in hun kooi, ieder in een tegenovergestelde richting, en telkens als zij elkander tegenkwamen keken zij elkaar woedend aan.

Maar begrijpen deden zij het geen van beiden.

Hier was iets wonderbaarlijks gebeurd, en zij wisten niet wat zij van de zaak moesten denken.

De Egyptenaar was de eerste die weer enigszins tot zichzelf kwam.

Hij wiste zich met zijn zijden zakdoekje het zweet van het voorhoofd, plofte in een gemakkelijke stoel neer, en zei schor :

— Laten wij die zaak trachten op te helderen, Yvette. Bedrieg me niet, zeg me de waarheid, want dat is in je eigen voordeel.

— Ik heb je gezegd wat er te zeggen viel, ik weet van dat alles niets. Je zegt dat je mijn vriend bent geweest, het is mogelijk, maar ik weet het niet meer. Je zegt dat je met mij naar de schouwburg bent gegaan, ik wil het geloven, maar ik weet er niets meer van. Je beweert dat je me bedolven hebt onder de bloemen en juwelen, en ik kan alleen maar zeggen, dat ik zou willen dat ik ze nog had. En meer niet.

De Egyptenaar had zwijgend toegeluisterd, met zijn hand over zijn hoofd wrijvend, maar nu hief hij eensklaps zijn gebruind gelaat naar haar op, en hernam :

— Luister eens, Yvette. Er schuilt hier iets geheimzinnigs in de hele zaak, dat is waar, maar ik geloof dat we het zwaartepunt moeten zoeken in de verdwijning van de juwelen.

— Wat is dat voor een ding, een zwaartepunt?

— Ik bedoel, die verdwijning van de juwelen, is de hoofdzaak. Daar draait

alles om. Bedenk eens, dat er voor een waarde van meer dan vijftien miljoen francs hier uit je huds verdwenen is.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en vervolgde :

— Is je kamenier betrouwbaar? Is het niet mogelijk dat zij alles ontvreemd heeft?

— Ik zeg het tegendeel niet. Maar als jij verband zoekt tussen die verdwijning van de juwelen en mijn sufheid, dan is er voor Madeleine geen plaats in dit drama. Dat zie ik dan toch wel in.

— Ja, daarin heb je gelijk. Zijzelf kan je natuurlijk niet in die toestand hebben gebracht. Of wèl?

— In wat voor een toestand?

— In die toestand van verdooving of

hypnotisme. Want ik kan er nu geen seconde meer aan twijfelen, al is het ook een zware slag voor mijn ijdelheid, dat je deze tien dagen hebt verkeerd in een staat van halve verdooving, en dus jezelf niet bent geweest.

— Dat ben ik zeker niet, want ik zou mij liever mijn hand hebben afgekapt, dan jou te nemen.

— Het klinkt niet erg vleierend voor mij, maar daar wil ik mij voorlopig overheen zetten. Het is een bewijs te meer, dat hier iemand achter de schermen aan het werk is geweest, die je in slaap heeft gemaakt. En nu bezweer ik je, span je hersens eens tot het uiterste in, en tracht je te herinneren, wat er met je gebeurd is, voor je in deze toestand bent geraakt.

HOOFDSTUK V

EDDIN PASJA LAAT HET ER NIET BIJ

De Egyptenaar Eddin Pasja, had alle goede en slechte eigenschappen van zijn ras, en tot die laatsten behoorden een tijgerachtige wraakzucht en een wreedheid, die zelfs niet voor de ergste pijningen zou terugdeinzen.

Vol aandacht wachtte hij op het antwoord dat Yvette hem zou geven op de vraag, welke hij daar zoëven had gesteld.

Het was duidelijk, dat de jonge vrouw zich tot het uiterste inspande, om een weg te vinden in de doolhof van haar gedachten.

Plotseling riep zij uit :

— Wacht eens even. Herinnert u zich de avond van het feest, de overval, die verschrikkelijke grote aap?

— Ik heb weinig reden om dat te vergeten, antwoordde Eddin Pasja grimmig. Het heeft een schandaal gewekt, en ik zelf heb er een paar van mijn mooiste diamanten bij ingeschoten.

— Nu dan, ik werd ontvoerd door dat monster, dat heb je natuurlijk ook gezien, ik viel van mijn stokie, maar nu

schiet mij te binnen, dat ik wakker werd in een goed gemeubelde kamer en er stond een lange man tegenover mij, en ook was er die aap weer, maar nu zonder hoofd.

— Een aap zonder hoofd? riep Eddin op een toon van ongeloof. Lieve kind, ik geloof dat je nog in de war bent.

— Ik zeg je dat het zo is. Hij had zijn hoofd onder zijn arm.

De Egyptenaar keek een beetje bevreesd naar de deur, en mat de afstand die hem daarvan scheidde, want hij was weliswaar een moedig man, maar voor krankzinnigen had hij een heilige schrik.

Maar reeds ging Yvette door :

— Het was geen echte aap, begrijp dat dan toch. Het was een heel grote man, met brede schouders, die als aap verkleed was. Maar toen kwam er een ander, die zei dat hij kon gaan, en die met mij sprak. Wat zei hij toen toch allemaal?

Zij wreef zich met een vermoeld gebaar met haar lange, rietten over

het voorhoofd, en men zag dat nadenken haar pijn deed.

— Span je tot het uiterste in, Yvette, want daarop komt alles aan, drong de Egyptenaar aan. Wat zei die man tegen je?

— Hij zei dat ik zou moeten doen wat hij wilde. Ik herinner mij nog vaag dat al mijn juwelen toen al weg waren, en daarna niets meer. Net als een dikke mist, waarin ik plotseling werd opgenomen.

— Zie je wel, dat ik gelijk had: hypnose, gromde de Egyptenaar. Ik heb altijd wel gedacht dat je een dankbaar medium zoudt zijn. Maar weet je dan niet wanneer je uit die toestand ontwaakte?

— Wel, dat kan nog een anderhalf uur geleden zijn. Het was alsof ik eensklaps een schok kreeg. Zo'n vreemde gewaarwording, en ik kwam tot het besef, dat ik zeker niet goed wijs moest zijn, om mij zo mooi te willen aankleden voor de schouwburg.

— Hoe kwam je daarbij, dat je je mooi ging aankleden?

— Wel, mijn avondjapon lag op de divan klaar.

— Zei Madeleine dan niet dat je uit moest met mij?

— Ze zei dat ik uit moest, naar de Grote Opera, maar jouw naam heeft ze niet genoemd, en juist omdat zij volhield werd ik zo kwaad op haar. Ik dacht dat zij mij voor de gek hield. Ik liet haar natuurlijk die jurk weer weghangen, en kleedde mij om naar de Folies Bergère te gaan en toen kwam jij.

— Had je hoofdpijn?

— Neen, niet meer, alleen een heel naar, leeg gevoel in mijn hersens.

Het lag de Egyptenaar op de lippen om te zeggen, dat dit voor haar de normale toestand was, maar hij bedacht zich, ten eerste omdat zij zulke ingewikkelde grappen toch niet begreep, en ten tweede omdat hij haar niet nijziger wilde maken dan ze al was, want hij had thans haar hulp dringend nodig, indien hij zijn wraakplannen ten uitvoer wilde brengen.

Het was nu maar de vraag, te ontdekken wie die onbekende, sluwe schelm was, die gebruik had gemaakt van de uiterst sensitieve aard van Yvette Jolitemps, om zijn slag te slaan.

Dit stond natuurlijk vast als een paal boven water: die hypnotiseur en de dief, dat wil zeggen, de medeplichtige van de zogenaamde aap, waren één en dezelfde persoon.

De politie had die dief niet weten te vinden. Aan die wetenschap had de Egyptenaar dus al heel weinig.

Op het toeval moest hij ook maar niet al te zeer rekenen. Bleef dus alleen de kans, dat de stoutmoedige dief, die de jonge vrouw natuurlijk had wakker gemaakt, zodra hij bemerkte dat het uit was met het ontvangen van kostbare geschenken, zijn taak toch nog niet als afgelopen zou beschouwen, en nog wel eens ten tonele zou verschijnen.

Hij zat wel tien minuten zwijgend na te denken, telkens een nors gebaar makend als de jonge vrouw een opmerking wilde plaatsen, totdat deze eindelijk ongeduldig uitriep :

— Als je maar weet dat ik naar de schouwburg moet. Breng je me weg of niet. En laat je het hierbij?

— Je moest begrijpen dat ik daar niet aan denk, Yvette.

— Dat is zo. Een mens denkt niet voor zijn plezier zo lang achter elkaar na. Heb je iets gevonden?

— Misschien wel. Maar daar moet jij me bij helpen. Wil je dat? Wil je mij en je zelf wreken? En wil je dan meteen je juwelen terugwinnen?

— Wat een vraag. Natuurlijk wil ik dat allemaal. O, als ik die ellendeling in mijn handen krijg.

— Je moet me wel zeer biezonder hebben gehaat.

— Helemaal niet. Van haten was geen sprake. Je was me alleen maar volkomen onverschillig, en ik had me eenmaal voorgenomen nooit naar je mooie praatjes te luisteren. En nu heb ik mijn woord gebroken en daarom ben ik zo kwaad.

— Als dat alles is, Yvette, dan zullen wij het bepaald nog wel eens met el-

kander vinden. Laten we een verbond sluiten, en ons verenigen om die geheimzinnige bandiet mores te leren. Kun je je nog voorstellen hoe hij er uit zag?

— O ja, groot, niet jong meer, maar nog heel knap, met grijze ogen, en een echte heer.

Eddin Pasja schrok merkbaar, en riep opgewonden :

— Het zal toch niet... Je beschrijving past nauwkeurig op een man, die nog pas korte tijd geleden in mijn stad Cairo opzien heeft gebaard door een paar zeer stoutmoedige diefstallen. De naam van die man was John Raffles.

— Nooit van gehoord, zei Yvette vrij onverschillig.

— Dat is bijna niet te geloven, riep Eddin Pasja uit. Je zoudt nooit van de Londense Gentleman-Dief hebben gehoord?

— O, bedoel je die? Ja, van die natuurlijk wel. Dan heb ik het zeker altijd verkeerd horen uitspreken. Ik dacht dat hij Raafel heette. Maar dat komt er ook niet op aan. Wat is er met hem?

— Er is met hem, dat hij misschien achter deze hele geschiedenis zit en dan zullen wij het niet gemakkelijk hebben, maar des te groter zal de eer zijn als we hem weten te overwinnen. Luister eens. Zou je je in staat voelen, nog een paar dagen lang komedie te spelen?

— En vraag je dat aan mij, aan een actrice? riep Yvette beledigd uit.

— Dat is waar, ik vergat dat je een actrice bent, zei de Egyptenaar ironisch. Nu dan, als actrice moet je in staat zijn, je rol nog wat langer door te spelen. Je moet je houden alsof je nog altijd onder invloed staat. Je moet dus nu beginnen met vooral niet naar de Folies Bergère te gaan, maar integendeel met mij naar de Opera. A propos, heb ik je al verteld dat je op een avond in de revue bent opgetreden met een bontmantel aan en je hoed op? Je zong de Marseillaise en ze hebben je met geweld tussen de coulissen willen terugtrekken.

De bevallige diva werd nu bepaald groen van woede, en siste :

— Heb ik dat gedaan? En is dat zijn werk, dat ik voor gek stond? Maar dan zal hij mij leren kennen.

Raffles wist het op dat ogenblik niet, maar hij had zich door die daad een onverzoenlijke vijandin bezorgd, want een vrouw kan letterlijk alles vergeven, tot het ergste toe, behalve wanneer zij belachelijk wordt gemaakt.

Eddin Pasja dacht nog even na, en zei toen :

— Ja, zo moet het lukken. Ik ken die man. Wanneer hij bemerkt dat je op zijn bevel niet ontwaakt bent, zal hij geloven, dat er iets niet met je in orde is, en hij zal zich daarvan persoonlijk willen komen overtuigen. En daarom moet je je houden, alsof je niet alleen nog onder hypnose verkeert, maar een beetje, een beetje half krankzinnig. Dat moet je niet zo moeilijk vallen, dunkt me.

Yvette begreep de hatelijkheid maar ten halve, maar in ieder geval was zij onmiddellijk gewonnen voor het plannetje.

— Wij zullen die mijnheer wel krijgen, riep zij uit. Laat het maar aan mij over. Ik zal mijn rol zo spelen, dat hij erin loopt. Maar, wacht eens even, mijnheer de Egyptenaar. Daar valt mij iets in. Hoe kan hij geloven dat ik nog onder zijn invloed verkeer, als ik heel andere dingen doe dan hij mij beveelt? Hij kan bijvoorbeeld morgenochtend om tien uur bevelen : « Ga een bad nemen in de grote vijver van het Bois de Boulogne ». Terwijl ik juist op dat uur naar mijn manicure ga, die heel ergens anders woont.

De Egyptenaar keek haar een ogenblik verrast aan, want die opmerking was niet ontbloeit van gezond verstand.

Maar toen zei hij schouderophalend :

— Hij zal je geen bevelen meer durven geven, zodra hij ziet dat je, nadat hij je vanuit de verte gewekt heeft, toch dingen doet, die niet natuurlijk zijn. Hij moet natuurlijk met stelligheid hebben verwacht, dat je vanavond zoudt optreden in de Folies Bergère. Ga je nu toch met mij naar de Opera, dan kan hij niet anders geloven of er is iets met je zenuwgestel of in je hersens gebeurd, en hij zal geen nieuwe proeven durven nemen, maar je persoonlijk komen wakker maken.

— En dan ontvang ik hem met een

draai om zijn oren en vier politieagenten.

— Iets dergelijks, antwoordde de Egyptenaar met een vreemd lachje. De politieagenten zullen waarschijnlijk mannen in mijn dienst zijn, want ik ben er volstrekt niet op gesteld, het officieel aan de grote klok te hangen. Bij ons in Egypte knapt men dergelijke zaakjes op een andere manier op.

Terwijl hij deze woorden sprak, had zijn gelaat zulk een dreigende, wraakzuchtige uitdrukking gekregen, dat Yvette ontsteld een paar stappen terugweek, en zei :

— Je zult hem toch geen kwaad doen?

Alvorens te antwoorden keek de Egyptenaar haar een ogenblik aan. En hij zag wel, dat hij met een vrouw te doen had, die van wraak een heel andere opvatting had dan hijzelf, en die wellicht al zijn plannen in duigen zou kunnen doen vallen, als hij haar zijn werkelijke voornemens mededeelde.

Men had hem gehoond en beledigd, en daarvoor had hij een andere straf dan alleen maar een oorvijs.

Hij zei dus op zijn zoetsappige toon :

— Welneen. Ik wil hem alleen maar onschadelijk maken, en hem dan aan de politie overleveren, maar niet dan nadat wij al onze juwelen weer in handen hebben, en als hij werkelijk de man is die ik denk dat hij is, dan zal hij er niet zo gemakkelijk afkomen.

Yvette keek de Egyptenaar een ogenblik onderzoekend aan en zei toen schouderophalend :

— Ik zal doen wat je zegt. Steek maar van wal.

— Heel eenvoudig. Van vannacht af zullen er hier in huis vier van mijn mannen zijn, die niets anders te doen hebben dan goed op te letten of er hier iemand komt, die beantwoordt aan de beschrijving, welke je zoeven van de man hebt gegeven, die je onder zijn invloed heeft gebracht. De rest kun je aan mij overlaten.

— Maar je denkt toch zeker niet dat ik van plan ben, hier van die enge roetmoppen om me heen te dulden, riep de diva met een huivering.

— Je behoeft volstrekt niet zelf hier te blijven, als je bang voor hen bent,

zei de Egyptenaar op zijn tenen getrapt. Als hij er eenmaal in is, dan komt hij er niet meer uit, ik bedoel, dan nemen wij hem dadelijk gevangen.

— Maar mijn kamenier dan? Wat moet Madeleine doen? Iemand moet dan toch de deur voor hem openen?

— Dat is waar, dat had ik nog niet bedacht. Zij moet natuurlijk blijven, en dat zal ze ook wel doen, als zij er goed voor betaald wordt. Heb je haar allang in dienst?

— Nog geen twee weken.

— Des te beter. Zij zal wel naar rede luisteren en misschien is zij minder bang als er hier vier van mijn mannen worden ingekwartierd.

— Maar als die man nu eens in het geheel niet komt en mij aan mijn lot overlaat?

De Egyptenaar beet zich op de lippen, maakte een gebaar van dolle woede en pas nadat hij zich met moeite beheerst had, riep hij :

— Dan moeten wij andere middelen verzinnen. Maar zo gauw geef ik het niet op, en ik houd het er voor, dat ik de zaken goed heb bekeken, en dat hij wel zal komen opdagen om je persoonlijk wakker te maken. Maar daar valt mij iets in. Hij moet natuurlijk hier geweest zijn, en zelfs verscheidene malen, om de juwelen een voor een weg te halen.

— Als ik ze hem tenminste niet netjes op een presenteerblaadje ben komen brengen, viel Yvette hem schamper in de rede.

— Dat zou ook mogelijk zijn. Maar we moeten zekerheid hebben. Roep je kamenier eens.

Yvette had nauwelijks op de belknop gedrukt, of Madeleine kwam binnen. Zij had nog een stuurse uitdrukking op haar gelaat, en haar blauwe ogen keken boos in de richting van haar meesteres toen zij de stereotiepe vraag stelde :

— Heeft mevrouw gebeld?

— Ja, mevrouw heeft gebeld, meisje, zei de Egyptenaar vlug. Vertel me eens, kun je je herinneren, of hier wel eens een heer is geweest, rijzig van lichaamsbouw, met een knap gelaat, terwijl je meesteres afwezig was?

— Jawel, dat weet ik, dat wil zeggen

dat die heer gekomen is, maar niet terwijl mevrouw afwezig was. Zij was er integendeel altijd, en hij bleef een uur, hier in dit zelfde boudoir...

Het had weinig gescheeld of de Egyptenaar was de kamenier aangevlogen, half dol van woede, en hij zag er uit als een kwaad gemaakte tijger, nu zijn jaloerie opnieuw voedsel had gekregen.

— Hoe noemde die heer zich, Madeleine?

— Hij noemde zich helemaal niet madame. Hij zei eenvoudig met een lachje, dat hij er weer was, en dat mevrouw hem verwachtte. En dan ging hij naar binnen, en soms moest ik likeuren binnen brengen, maar ook wel eens sherry, en een keer port.

— En ik kan geen sherry luchten of zien, jammerde de diva. Ik zal jaren nodig hebben om dit alles te boven te komen.

— Koppelaarster, bulderde Eddin Pasja, zich tot de kamenier wendend. Of neen, wacht nog eens even. Verdien jij graag wat extra geld?

— Heel graag, mijnheer.

— Luister dan. Je meesteres verlaat dit huis, maar jij blijft hier en ik blijf

er ook, of liever, ik kom vannacht, met vier van mijn vrienden, want wij willen de man pakken, die hier zo onbeschaamd alles heeft weggestolen. Jouw taak is alleen maar om ons binnen te laten. Maar als je liever het hele huis tot onze beschikking stelt, Yvette...

De blauwe ogen van de kamenier gingen voor een kort ogenblik van haar meesteres naar de schatrijke Egyptenaar en toen zei zij rustig:

— Ik ben niet bang uitgevallen. Als hier een val moet worden gezet, dan ben ik van de partij. Wat dunkt u van tien duizend francs?

De Egyptenaar had er op gerekend veel meer te moeten betalen en hij zei dus haastig:

— Top. Jij bent een meisje naar mijn zin. Yvette, het is hoog tijd voor je om je nu te gaan verkleden, anders missen wij de ouverture. En hij moet weten dat wij daar zijn, anders is alle moeite voor niets. Misschien komt hij dan nog vanavond, om zich te overtuigen van je toestand. Vlug, we hebben geen minuut meer te verliezen. Zorg dat je over een half uur klaar bent, ik zal die tijd gebruiken om mijn maatregelen te nemen.

HOOFDSTUK VI

DE MUIZENVAL

Het was ongeveer twaalf uur in de nacht toen de auto van Eddin Pasja wederom stopte voor het grote huis, dat Yvette bewoonde.

Zijn chauffeur, ook een Egyptenaar, wendde zelfs het hoofd niet om, toen zijn meester de mooie jonge vrouw hielp bij het uitstijgen.

— Blijf even wachten, Ibnoe, beval Eddin Pasja zacht.

Hij voerde Yvette tot onder de duistere koetspoort, die slechts werd verlicht door een enkele lamp en ging op dezelfde zachte toon voort:

— Durf je mee naar boven gaan?

— Liever niet, zei de diva huiverend.

— Hij mocht eens komen, en dan die vier mannen daarboven.

— Maar ik zou immers bij je blijven.

— En denk je dat dat een attractie is? Ik heb me de gehele avond gruwelijk verveeld, en nu dit ook nog? Neen, ik ga liever de nacht doorbrengen bij mijn vriendin Constance en dan kom je morgen maar vertellen hoe alles is afgelopen. Als je zorgt dat ik de juwelen terugkrijg, wie weet, begin ik je dan wel met andere ogen aan te zien.

De Egyptenaar wilde de mooie vrouw hartstochtelijk aan zijn borst trekken.

maar zij duwde hem van zich af en zei :

— Denk toch om je chauffeur. Morgen of anders zodra al mijn juwelen terecht zijn, zonder dat er een enkele aan ontbreekt. Ik zou kunnen huilen van woede als ik bedenken, wat mij ontgaan is.

— Maar je moet toch het huis binnengaan, en dan door de achteruitgang weer weg.

— Waarom?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk omdat het niet onmogelijk is, dat die man ons heeft laten bespioneren, om te zien waar je zou blijven. Ik echter zal mij houden alsof ik vertrek, en dan kom ik ook door de achterdeur weer binnen, zo gauw mogelijk.

— Dat is geen kwaad plan. Nu dan, Eddin, je mag me een zoen geven, op afbetaling.

Voor een ogenblik vonden hun lippen elkander, en voor Eddin Pasja was het een grote genoegdoening, dat het thans tenminste geschiedde bij het volkomen bewustzijn van de mooie jonge vrouw.

Er werd gehandeld volgens het opge maakte plan, de vrouw verdween in het huis, om het langs de achterdeur weer te verlaten, Eddin Pasja daarentegen trad met veel uiterlijk vertoon weer naar buiten, en riep zo luid mogelijk tot zijn chauffeur :

— Naar huis, Ibnoe.

Hij stapte in de auto, maar reeds een blok verder beval hij de chauffeur :

— Sla de eerste zijstraat in, rijd om het blok heen, en stop voor de deur die ik je zal aanwijzen.

Vijf minuten later stond de prachtige Rolls Royce geparkeerd voor een tuindeur, die juist op dat ogenblik openging.

Yvette trad naar buiten, en zei fluisterend :

— Wat heb je me lang laten wachten. Ik was bang in het donker. Mag ik je auto te leen?

— Ik had hem u willen aanbieden, kind lief, antwoordde de Egyptenaar, weer haar hand grijpend, die zij echter snel terugtrok.

— Ik hoop, dat je mij morgen goede berichten zult brengen, Eddin, zei zij kortaf.

— Dat hoop ik lieve schat. Maar als het morgen niet gebeurt, dan moeten wij het geduld toch niet verliezen, en nog een dag wachten, of twee, of zes, wat doet het er toe? Ik ben een Egyptenaar, en zo geduldig als een kat.

— Dat is wel mogelijk, maar ik ben een Parisienne, en ik weet niet wat geduld is, hernam de jonge vrouw kwaad. Zorg dus maar dat al die mooie dingen gauw terug zijn, die me zijn ontstolen, anders is het helemaal tussen ons uit. Ga nu maar gauw naar binnen, loop zacht en kom mij morgen rapport uitbrengen.

Zij knikte de Egyptenaar nog eens toe en toen verdween haar sierlijk figuurtje in de auto, nadat zij de chauffeur een adres had genoemd.

De wagen reed weg, en zuchtend, maar tevens bezield met een dolle behoefte aan wraak, trad Eddin Pasja de kleine deur binnen, die bestemd was voor leveranciers, ging door de vrij grote achtertuin, en opende met behulp van de sleutel, die Yvette hem reeds in de loop van de avond had gegeven, de deur, die bestemd was voor de bedienden, en sloop naar boven.

Zoals hij wel verwacht had, brandde op de eerste etage nog altijd het licht, ten bewijze dat Madeleine, de kamenier, die voor geen kleintje vervaard bleek te zijn, nog altijd op haar post was.

Hij drukte op de elektrische bel, er naderden vlugge gedempte schreden, en een ogenblik later opende Madeleine de deur op een kier, want zij was een voorzichtig meisje, dat niet over een nacht ijs ging.

Zij herkende de Egyptenaar echter dadelijk, opende de deur verder, en liet hem binnen.

De gang was helder verlicht.

Madeleine sloot de deur achter hem, terwijl hij op zachte toon vroeg :

— Zijn mijn vier assistenten er reeds?

— Nog niet, mijnheer. Ik meen mij te herinneren dat de afspraak is te twaalf uur, en in ieder geval nadat gij zoudt zijn binnengekomen.

De Egyptenaar bedwong een gebaar van ongeduld, en ging het boudoir binnen, waarvan Madeleine de deur reeds

voor hem had opengemaakt.

Het meisje draaide de schakelaar van het licht om, zodat het vertrek aanstonds helder verlicht was.

Eddin Pasja liet zich in een stoel vallen, raadpleegde zijn polshorloge, en zei knorrig :

— Het is nu maar te hopen dat hij in die tijd niet op komt dagen. Mocht dat zo zijn, houd hem dan aan de praat, en laat mijn helpers heel zacht binnen.

— Het zal gebeuren zoals gij beveelt, mijnheer Eddin Pasja, zei de kamenier onderdanig, verliet geruisloos het vertrek, en deed de deur achter zich dicht.

Eddin Pasja bleef een ogenblik onbeweeglijk zitten, stond toen op, ging zich van zijn overjas en hoed ontdoen, en draaide een paar van de lichten uit, teneinde geen achterdocht te wekken bij de te verwachten bezoeker.

Hij ging in een andere stoel zitten, stak een sigaret op, maar hield in die bezigheid plotseling op, toen hij zichzelf eensklaps in een spiegel tegenover zich zag.

Het zonderlinge van de zaak was, dat hij daar nog nooit een spiegel gezien had, maar het werd angstwekkend, toen hij bemerkte dat zijn spiegelbeeld ook een sigaret tussen de vingers had, maar die was reeds lang aangestoken.

Hij liet langzaam zijn rechterhand zakken, maar zijn spiegelbeeld deed juist het tegenovergestelde, en bracht de rechterhand naar de mond, om er de sigaret uit te nemen.

Eddin Pasja, menende dat hij ten prooi was aan een soort van zinsverbijstering, stond langzaam op, zich met de beide handen steunend op de leuning van zijn stoel, en bemerkte tot zijn ontzetting dat zijn beeld in de spiegel kalm bleef zitten, en hem alleen glimlachend aankeek.

Hij bezag aandachtig het gelaat en nu pas bemerkte hij dat de ogen niet zwart waren zoals zijn eigen, maar donkergrijs. Dat was alleen maar niet zo gemakkelijk te zien in het koffiëleurige gelaat en onder de dichte, gitzwarte wenkbrauwen.

Voor het overige geleek de man die daar zat op hem als de ene druppel water op de andere.

Eddin Pasja hoorde heel duidelijk dat zijn stem schor klonk, en een weinig trilde toen hij vroeg :

— Is daar iemand?

— Dat hebt gij goed gezien, mijnheer Eddin Pasja, klonk het ten antwoord. Ja, hier is iemand. En gij zijt het zelf niet, stel u maar gerust. Ik kwam binnen, terwijl gij uw jas en hoed op die divan wierpt. Mijn naam is John Raffles.

De Egyptenaar stond nu helemaal op, slingerde zijn stoel met een ruk terzijde en tastte met een kreet van dolle woede naar zijn revolver, maar hij voelde zich op hetzelfde ogenblik van achter vastgrijpen, en zijn armen met grote kracht op zijn rug samenknijpen.

Hij trachtte het hoofd om te wenden, en kreeg een glimp te zien van het kokette witte mutsje van Madeleine, en een stukje van haar zwarte mouwen en sneeuwwitte manchetten.

Hij wilde de mond openen om hard te schreeuwen, maar dat was onverstandig, want in die wijde mond werd aanstonds een zijden doek gepropt door een derde persoon, die tegelijk met Madeleine was binnengekomen, maar wiens gelaat hij niet te zien kreeg. Hij zag niets dan de geweldige vuist, die hem de doek in de mond stak.

Zijn trappelende benen werden bijeengebonden, zijn armen werden op zijn rug vastgemaakt met een dik touw, en toen werd Eddin Pasja neergelegd op dezelfde divan, waarop zich reeds zijn hoed en zijn jas bevonden.

Raffles, die zich de moeite niet had gegeven om op te staan, maar kalm was blijven doorroken, stond nu pas op, kwam langzaam naar de Egyptenaar toe, in wiens gebruid gelaat de ogen van haat en woede flonkerden, en zei toen bedaard :

— Ja, mijn waarde heer, wat zal ik u daar nu van zeggen? Dat komt er van, als men de kamerkatjes veronachtzaamt, terwille van de meesteres. Het is verre van mij, dat ik, als algemene regel, het tegendeel zou willen invoeren, maar in dit bijzondere geval hadt gij er toch werkelijk beter aan gedaan, het kameniertje eens van dichterbij te bekijken, dan zoudt gij wellicht ontdekt

hebben, dat zij van het mannelijk geslacht was. Ja, edele heer, daar kijkt gij vreemd van op, en toch is het heel eenvoudig. Gedurende de hypnotische toestand van Madame Yvette, heb ik een vriend van mij verzocht, de plaats in te nemen van Madeleine, die maar al te geneigd was, tegen betaling van een gering bedrag een meesteres in de steek te laten, wier humeur niet altijd even gelijkmatig was. Zij heeft heel wat te verdueren gehad van uw vriendin.

De Egyptenaar rukte woedend aan de koorden die hem bonden, maar hij had te doen met mensen, die hun vak verstonden, en het hielp hem niets, al trok hij zich door zijn eigen schuld diepe voren in het vlees.

Raffles keek een ogenblik met hoog opgetrokken wenkbrauwen naar zijn vergeefse pogingen en zei toen hoofdschuddend :

— Dat alles helpt u niets, waarde Egyptenaar. Gij zijt mijn gevangene, en gij zult het ook nog wel een paar dagen moeten blijven. De grap is nog niet ten einde. En ik moet het eerlijk bekennen, nog nooit heb ik hetzelfde onderwerp, dezelfde persoon, zozeer kunnen uitbuiten als in dit gelukkige geval, dat waarschijnlijk wel enig zal blijven in mijn loopbaan. Eerst de episode van de gorilla in uw paviljoen, vervolgens de ontvangstname van uw prachtige juwelen, en tenslotte nog iets, dat ik tot mijn spijt voorlopig voor u geheim moet houden, maar dat, naar ik hoop, het glanspunt zal worden.

Raffles kwam nog een stap nader, en vervolgde, zonder de geringste stemverheffing :

— Wel, wel, wij zijn dus haatdragend? Wij zouden er niet tegenop zien, onze vijand een lelijke poets te bakken? Wij roepen de hulp in van vier handlangers? Nu, laten zij maar komen, er zal hun een warme ontvangst worden bereid. Ik ben benieuwd wie het zijn. Denkelijk zijn enige van uw bedienden er wel bij? Nu, wij zullen het gauw genoeg bemerken.

Juist toen Raffles dit gezegd had, ging er ergens in het vertrek een fijn belletje over en hij hernam op levendige toon :

— Daar zijn ze. Laat het u niet verwonderen dat ik dat zo precies weet. Mijn vriendin Madeleine weet uitstekend om te gaan met elektrische geleidingen, en heeft dit verklekkertje in haar vrije uurtjes aangelegd.

Het gewaande dienstmeisje, de lezers zullen wel reeds begrepen hebben, dat niemand anders dan Charles Brand op zulk een uitnemende wijze de taak van kamenier had vervuld, kwam juist weer de kamer binnen, en Raffles zei tot de jongeman :

— Ga de deur maar eens openen voor onze vier bezoekers. En jij, James, ga op je post, en sla niet te hard, want het is volstrekt niet mijn bedoeling die arme drommels pijn te doen of lichamelijk letsel toe te brengen, al geloof ik niet dat zij van hun kant jegens mij evenveel consideratie zouden gebruiken.

Deze laatste woorden waren gericht tot de reusachtige Henderson, die zijn gewone chauffeurslivrei droeg, en die zich tot dusverre op de achtergrond had gehouden.

Toen Brand en Henderson de kamer hadden verlaten draaide Raffles het licht geheel uit, stelde zich op terzijde van de deur, en wachtte daar rustig op de dingen die komen zouden.

Brand had zijn instructies, en Raffles wist dat ze naar de letter ten uitvoer zouden worden gebracht.

Hij zag nog hoe Henderson een eindje de gang insloep, toen opende Brand de straatdeur, en zijn hoge stem, zonder de minste trilling, klonk duidelijk door de open deur :

— Zijn jullie daar, mannen? Komt maar binnen, er wordt al op jullie gewacht.

Zonder de minste argwaan aan de dag te leggen, traden vier krachtig gebouwde gebruide mannen binnen, waarvan er twee het witte gewaad droegen van Eddin's bedienden.

Geen van hen bleek Frans te verstaan, en het gewaande kameniertje was dus verplicht, hen met gebaren de weg te wijzen en hen op de deur van het boudoir te duiden.

Nauwelijks waren ze alle vier binnen of de terugtocht werd hen afgesneden,

daar Henderson zijn geweldig lichaam op de drempel plantte, het licht ging op, en Raffles riep met stentorstem :

— Handen op, en geef je over, of wij schieten.

Maar wie of wat de Egyptische handlangers dan ook mochten zijn, lafaards waren zij zeker niet, want nauwelijks hadden zij de toestand goed begrepen, en hun meester geboeid en gekneveld op de divan zien liggen, of zij wierpen zich met een luid gebrul op Raffles, nadat twee van hen hun vlijmscherp geslepen dolken hadden getrokken.

Maar al waren zij met hun vieren, tegen de overmacht konden zij onmogelijk op, dat bleek binnen vijf minuten.

Raffles was wel zo verstandig, de dolkstoot van zijn beide tegenstanders niet af te wachten.

Hij sloeg de eerste neer met behulp van een korte knuppel, die de man midden op het hoofd trof, en wierp de tweede een stoel tussen de benen, zodat hij struikelde, waarbij zijn scherp wa-

pen hem uit de hand vloog, en hij gemakkelijk door Brand kon worden overmand.

De beide anderen wilden hun makkers te hulp schieten, maar zij kregen er geen gelegenheid toe, want een soort natuurkracht greep hen aan, tilde hen van de vloer, en drukte hen toen zo krachtig tegen elkaar, dat zij ternauwernood adem konden halen.

Die natuurkracht luisterde naar de naam van James Henderson.

In een oogwenk was alles afgelopen, en het vrij sterk gehavende viertal werd op even afdoende wijze gebonden en gekneveld als dit met Eddin Pasja was geschied.

Toen alles gedaan was, raadpleegde Raffles zijn polshorloge en zei op zijn kalme toon :

— Het is alles uitstekend gegaan. Zorg nu voor de auto, James, en doe verder alles wat ik je reeds heb uitgelegd.

HOOFDSTUK VII.

OP HET NIPPERTJE

Eddin Pasja kwam die nacht om drie uur thuis in een toestand die zijn majordomus, een zwaarlijvig, kaalhoofdige heerschappij, hevig deed schrikken.

Hij had een schram over het voorhoofd, en zijn ene oog moest gehavend zijn, want hij had er een verband over, zijn ene mouw was gescheurd, en zijn boord zat los om de hals.

De majordomus wilde aanstonds de lijfarts van zijn meester uit diens bed halen, maar Eddin Pasja beval hem kortaf en grommend, zich met zijn eigen zaken te bemoeien.

Hij informeerde of zijn chauffeur reeds was teruggekeerd en zei, toen hij een bevestigend antwoord had gekregen :

— Ga dan maar naar je bed. Waarom heb je eigenlijk gewacht?

— Dat had Uw Edelheid mij immers bevolen, zei de dikzak met bevende stem.

— Dan beveel ik je nu om op te hoepelen. Ik kan wel alleen naar bed gaan. Roep mij morgenochtend om half negen, en zorg dat er een heet bad voor mij gereed staat. Ik heb vannacht een onaangename ontmoeting gehad. Mocht madame Yvette zich soms komen aanmelden, dan laat je haar onmiddellijk bij mij.

Nog steeds brommend ging hij naar zijn slaapkamer, terwijl zijn zwaarlijvige vertrouwde hem hoofdschuddend nakeek, en toen zuchtend zijn eigen sponde opzocht.

Precies op tijd werd Eddin Pasja de volgende ochtend geroepen, nam zijn bad zo heet mogelijk, kleepte zich aan, schoor zich elektrisch en verscheen in de grote ontbijtkamer van het huis te Saint Cloud nog altijd met het verband over zijn oog.

Hij zag er zo grimmig uit, dat zijn majordomus niets durfde vragen, maar

zich veeleer beijverde, zo ver mogelijk uit het bereik van zijn blijkbaar vertoornde meester te blijven.

Om tien uur klonk de luid rinkelende bel in het bediendenvertrek, ten teken dat de majordomus verwacht werd.

Hij haastte zich naar binnen, en stond bevend tegenover zijn meester, die in een diepe leunstoel gezeten was, met zijn rug naar het grote raam gewend, dat op de tuin uitzag.

De barse trek was nog niet van zijn gelaat verdwenen, toen Eddin Pasja begon :

— Luister eens, Hedrin, ik heb genoeg van Parijs, wij vertrekken zo gauw mogelijk.

— Heel goed Uw Edelheid. Ik zal alles voor ons vertrek in orde maken.

— Wij verkopen dit huis en...

— Wij verkopen... stotterde Hedrin ontzet. Maar wij hebben het pas gekocht, Uw Edelheid.

— Best mogelijk, maar ik heb er genoeg van gekregen. Je zoekt vanochtend nog zo'n vent op, hoe heet zo'n kerel: een huizenmakelaar, en die moet zorgen dat hij het verkoopt. Hij kan het voor anderhalf miljoen francs krijgen.

— Maar wij zelf hebben er drie miljoen voor moeten betalen Uw Edelheid, riep de majordomus op jammerende toon.

— Kan me niet schelen, viel de Egyptenaar hem ongeduldig in de rede. Ik wil er af. Ben ik niet duidelijk genoeg? Ik wil er af, en zo gauw mogelijk. Laat het zilverwerk, 't goud, alles wat waarde heeft, onmiddellijk naar de dichtstbijzijnde juwelier brengen, en neem er voor wat je krijgen kunt.

— Maar, wij kunnen het immers in veiling brengen, stamelde de dikzak ontutst.

— Dat duurt mij te lang. Een veiling houdt mij minstens een week op. Is er

geld in mijn brandkast?

— Hoogstens zeven of achthonderd-duizend francs, Uw Edelheid.

— Dat is niet veel, maar het is toch wat. Laat de paarden naar een manege brengen, en zie dat je er een behoorlijke prijs voor maakt. Bel de dichtstbijzijnde autohandelaar op, ik wil mij van alle wagens ontdoen.

— Maar toch niet van de grote Mercedes, Uw Edelheid? kreet Hedrin ontzet.

— En waarom juist niet van de grote Mercedes?

— Wel, omdat wij daar altijd mee reizen.

— Dan reizen wij nu maar eens per trein. Hebt je soms iets tegen een trein, wandelend wijnvat? Ik word democratisch, heb je dat niet gemerkt? Weg met al die dure wagens, met de rommel.

Een ogenblik vreesde Hedrin, dat zijn meester krankzinnig was geworden, maar toen bedacht hij dat hij wel eens meer van die grillen had ondervonden, en dat hij verstandig zou doen, alle opdrachten prompt uit te voeren. Want Eddin liet niet... met zich spotten, waar het de gehoorzaamheid van zijn ondergeschikten betrof.

En daarom zei hij onderworpen :

— Alles zal naar uw wens geschieden Uw Edelheid. Wat moet er met de meubelen?

— Laat ze vandaag nog weghalen. En vraag contant geld. Heb je me goed verstaan? Contant geld is de hoofdzaak. Dus je verkoopt het huis, de auto's, de paarden, de meubelen, het oude porselein en het zilverwerk, de schilderijen, alles. Als ik overmorgen hier nog één stoel vind om op te zitten, dan laat ik je door je kameraden geselen.

In een Westers land zou deze bedreiging bij de bedreigde zeker in zeer slechte aarde zijn gevallen, en een storm van protesten hebben uitgelokt, maar Eddin Pasja was een Egyptisch meester, en Hedrin was een Egyptisch dienaar, en daarom hoog hij tot zijn voorhoofd bijna de grond raakte, en zei onderdanig :

— Het zal geschieden, Uw Edelheid. Maar als ik een opmerking mag maken...

— Dat mag je doen, mits het geen

betrekking heeft op wat ik je heb bevolen.

— Volstrekt niet, Uw Edelheid, ik wilde u alleen maar zeggen, dat Ali en Bekhar gisteravond om een uur of elf zijn vertrokken, naar zij zeiden op een bevel van u en nog steeds niet zijn teruggekeerd.

— Wat bezielt die hondsvotten. Dertig stokslagen op de voetzolen voor ieder, zodra zij terugkomen. Ik zal hen wel leren om zo te nachtbraken. Nog iets?

— Nemen wij Yvette mee?

— Wij nemen haar niet mee. En maak nu dat je weg komt, doe alles behoorlijk wat ik je gezegd heb en bedenk dat ik liever minder geld heb maar vlug, dan meer geld maar langzaam.

Hedrin kende zijn meester door en door, en hij dacht er zelfs geen seconde aan, ook maar het minste van diens bevelen in de wind te slaan.

En zo raasde hij reeds vijf minuten later, na te hebben getelefoneerd, naar alle windstreken, in een van de snelste auto's naar Parijs, en bezocht daar achtereenvolgens alle lieden, die hij nodig had in verband met de onverklaarbare plannen van zijn meester om zich van al zijn bezittingen in de Parijse hoofdstad te ontdoen.

Hedrin sprak uitnemend Frans, hij had een volmacht van zijn meester, hij was in de meeste grote zaken reeds bekend, en het kostte hem dan ook niet de minste moeite, nog voor de lunch de nodige gegadigden te vinden, die aanstonds bereid waren, een deel van de inboedel van het prachtige huis te kopen en dat tegen contant geld.

En zo zag men omstreeks half drie in die namiddag alweer reusachtige tapissières komen aanrijden, maar nu ledig en die gevuld weer weg gingen, gevuld met dezelfde meubelen, welke men er enige weken tevoren had zien binnendragen.

Daar gingen de prachtige, met blauw satijn beklede sofa's en stoelen, de kostelijke schilderijen, de wandtapijten, de kleden uit Smyrna, Boekhara en Teheran, de piano-forte en de vleugel-piano, het huis uit.

Zij werden gevolgd door de vier auto's,

en toen kwamen de prachtige paarden en de rijtuigen aan de beurt.

Het was een drukte als op een kermis, de kruiers verdrongen elkaar, lachend en joelend, want weliswaar had Eddin Pasja in de ene hand een zweep, maar in de andere lag voortdurend een geldstuk klaar, om het iemand toe te werpen.

En naarmate de meubels en de rest het huis uitgingen, vloeide het geld er in stromen binnen.

Voor de paarden werd in totaal vierhonderdduizend francs betaald, voor de vier auto's 250.000, voor de meubelen ongeveer hetzelfde bedrag, maar de schilderijen brachten ruim drie miljoen op.

En terwijl de arme Hedrin het zweet van het bolle gelaat droop en hij als een kanonskogel door het steeds leger wordende huis scheen te rollen, berekende hij hoeveel er op alles wel verloren werd, want hij had een goed geheugen, en herinnerde zich heel goed de prijzen, die voor al die fraaie zaken enige weken geleden waren betaald.

En het was omstreeks half zes in de namiddag, toen de majordomus, wiens benen trilden van vermoeidheid, het bezoek van Yvette Jolitemps kwam aankondigen aan zijn meester, die in het holle, bijna geheel van meubelen ontdaan, grote studeervertrek gezeten was voor een keukentafel, en op een stoel met matten zitting, die nodig hersteld moest worden.

De jonge vrouw sloeg de handen van verbazing in elkaar, maar zij gaf bepaald een gil, toen zij het gehavende uiterlijk van haar beschermer zag.

— Maar Eddin, ben je niet goed snik? Wat is er met je gebeurd? Heb je gevochten? Het hele huis halen ze leeg. Wat ben je daar aan het doen?

— Geld tellen, antwoordde Eddin Pasja laconiek. Neem me niet kwalijk als ik je geen goede stoel meer kan offreren, ik geloof dat er geen meer zijn.

— Maar dat is krankzinnigheid, riep de jonge vrouw uit. Wat ben je toch van plan? Ga je hier weg?

— Ja, het begon me te vervelen.

— Maar gisteren verveelde het je toch nog niet. Gisteravond heb je er geen

woord van gekikt.

— O, zulke dingen komen bij mij heel spontaan op, zei Eddin Pasja met een grijnslachje.

De jonge vrouw kwam nog wat nader, en keek de Egyptenaar aan, als vertrouwde zij haar eigen oren niet.

Toen barstte zij uit:

— Maar denk je dat ik me zo laat behandelen? Weet je dan niet eens meer wat je me gisteravond beloofd hebt?

— Wat heb ik beloofd? vroeg Eddin Pasja, zonder zelfs op te zien en terwijl hij een dik pak bankbiljetten in een naast hem staand valies deed glijden.

— Wat je me beloofd hebt? Dat je mij vanochtend de uitslag zoudt komen zeggen van de zaak met die John Raffles. Had hij die juwelen gestolen ja of nee?

— Ja, hij had ze, bevestigde Eddin Pasja.

— En, heb je ze hem kunnen afnemen?

— Ja, dat heb ik.

— Kun je niet wat duidelijker spreken? Krijg ik ze van je terug of niet?

— Neen, je krijgt ze niet terug.

— Versta ik je goed?

— Je verstaat me uitstekend. Jij hebt juwelen genoeg, of je kunt er in ieder geval nog genoeg krijgen.

De jonge vrouw verbleekte, zocht naar een stoel, waarschijnlijk om er op te kunnen flauwvallen, maar daar er geen was, draaide zij zich zonder een woord te zeggen op haar hoge hakjes om, en vloog weer weg, tot in het diepst van haar ziel gekwetst.

Eddin Pasja scheen haar vertrek echter nauwelijks op te merken en bleef rustig de pakjes bankbiljetten tellen, die zich dan gingen voegen bij het geld dat reeds in de tas was. En terwijl hij daar zo mee bezig was, kwam Hedrin zacht binnen, liep op zijn tenen naar het tafeltje, en fluisterde:

— Neem mij niet kwalijk, als ik u kom storen Uw Edelheid, maar een van die drie mannen...

— Welke drie mannen? vroeg Eddin Pasja ongeduldig.

— Die gisteravond laat bij u zijn gekomen, en met wie gij een bespreking hebt gehad...

Eddin Pasja wierp juist een pakje bankbiljetten in het gapende valies naast hem, keek de majordomus doordringend aan, en zei toen :

— Waren dat drie mannen? Egyptenaren?

— Maar dat moet Uw Edelheid zich toch herinneren, riep Hedrin verbaasd uit. Gij hebt hen op de drempel van het paviljoen ontvangen.

— Waren Ali en Bekhar er bij?

— Welneen, Uw Edelheid. Het waren vreemden.

— Maar het waren er toch maar twee.

— Het waren er heel zeker drie.

— Welnu, wat is daar nu mee?

— Een van die kerels sluipt op een verdachte manier om het huis heen, ik heb op het punt gestaan om hem te laten grijpen. Het is net alsof hij iets slechts in de zin heeft. Wat beveelt Uw Edelheid.

— Dat je volstrekt niets doet, uitskulken. Laat het maar aan mij over. Ik heb nog iets met die man te bespreken, en hij durft zeker niet binnenkomen. Waar zag je hem het laatst?

— Op de grote weg aan de voorzijde van het huis, Uw Edelheid.

— Roep hem dan, en laat hem in de kleine spreekkamer. Vlug wat.

De majordomus verwijderde zich, en nauwelijks had hij het vertrek verlaten, of Eddin stond op, en ging naar het enige meubel in het vertrek, dat niet van zijn plaats was gezet, de wandtelefoon.

Hij keek scherp in het rond, nam het toestel ter hand, draaide een nummer, en zei toen zacht :

— De auto, onmiddellijk, bij de muur van het paviljoen. Wij hebben een kleine vergissing begaan, Charles. Er moeten gisteren niet vier, maar vijf mannen geweest zijn. En de vijfde is waarschijnlijk haastig op de loop gegaan, uit vrees voor wat hij zag aankomen, en nu zwerft hij hier om het huis heen, waarschijnlijk met minder goede bedoelingen. Hij is natuurlijk lang genoeg gebleven om te weten wat er is voorgevallen, en heeft misschien van een donker hoekje uit alles afgegluurd. Hoelang ben je terug? Nauwelijks een half uur? Nu, dat is dan juist hijtijds. Maakt Eddin Pasja

het goed? Wat zeg je, hij gaat als een dolle te keer? Dan zal hij zich nog wel anders gedragen als hij bemerkt wat hier gebeurd is. Maar de schavuit verdient niet beter, en ik heb geen schijn van berouw. Daarenboven, hij is zo geweldig rijk, dat hij het verlies ternauwernood zal bemerken. Zorg dus voor de auto, ik kom aanstonds, laat Henderson zorgen...

Maar Raffles bewaarde de rest van zijn mededeling tot een gelegener tijd, want hij had heel andere zaken aan het hoofd.

Terwijl hij sprak had zijn scherp oog door het open raam heen niet minder dan vier agenten van politie ontwaard, die stonden te praten met een in het wit gekleed man met een donkere huidskleur.

Zelfs een man, minder schrander dan Raffles, zou onmiddellijk de samenhang begrepen hebben, en ook het grote gevaar waarin hij verkeerde.

Die Egyptenaar had natuurlijk met iemand van het personeel gesproken, vernomen wat de zogenaamde Eddin Pasja uitrichtte, en tenslotte eieren voor zijn geld gekozen, en de politie opgebeld.

Raffles snelde dadelijk naar zijn kantenafeltje terug, streek met één enkele beweging wat daar nog aan geld lag in zijn tas, knipte het slot dicht, rukte het verband van zijn voorhoofd en zijn oog, stak de doek in zijn zak, opdat die hem niet zou verraden, en verliet het grote vertrek door een deur, juist toen de vier agenten in de stormpas kwamen aansnellen, aangevoerd door de man in het wit, terwijl de dikke majordomus luid schreeuwend en met zijn armen zwaaiend hijgend de achterhoede vormde.

Raffles had een voorsprong van een meter of veertig, en het moet gezegd worden, dat hij er een uitstekend gebruik van maakte.

Hij kende het huis op een prik, snelde als een haas door een zijgang, rukte een tuindeur open, sloot die aan de andere kant weer af, sprintte als een volleerd hardloper door het park, waarbij hij waarschijnlijk verscheidene records sloeg, zonder het zelf te weten, en liet

een scherpe waarschuwingskreet horen, zodra hij de tuinmuur in het oog kreeg, dicht bij het paviljoen.

De kreet werd onmiddellijk met hetzelfde sein beantwoord, en hij zag het hoofd van Brand boven de muur verschijnen, die waarschijnlijk op de motorkap was gaan staan, om te zien wat er gaande was.

In een wijde boog vloog het zware valies over de muur, en Raffles hoorde aan een gulle, bekende lach, die uit de keel van Henderson moest komen, dat het in goede handen was gevallen.

Juist op hetzelfde ogenblik dat de politieagenten aan de gesloten achterdeur kwamen en er met hun vuisten op beukten, wipte Raffles vlug op de muur, er overheen, en in de auto, die hem

wegvoerde met een snelheid, die zeker de woede van iedere verkeersagent zou hebben opgewekt.

* * *

Veertien dagen nadien kwam de ware Eddin Pasja uit Teneriffe te Parijs aan, naar welke stad hem een paar dozijn woedende telegrammen waren voorafgegaan.

In de bewuste nacht, terwijl Raffles zijn plaats innam in zijn groot huis, hadden Brand en Henderson, na de vier assistenten veilig en ieder afzonderlijk niet ver van Parijs te hebben opgesloten in de kelders van een eenzaam huis, de beklagenswaardige Egyptenaar in een etmaal met de vliegmaschine van Raffles naar dat eiland overgebracht.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Kapitaal en Liefde

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266